

CĂLĂUZA

REVISTA ȘCOLARĂ DUMINECALE SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL III. No. 3

Redacția: A R A D, Str. Fabricii 20.

Oct.—Dec. 1937.

Școala Duminecală și viitorul confesiunii noastre

Viitorul confesiunii noastre atâr-nă de ce facem cu copiii noștri. În această privință, putem spune că stăm în multe locuri foarte rău. Foarte mulți din copii bapțiștilor, cresc cu o credință foarte greșită. Am stat de vorbă cu copii de ai noștri din Bihor și Arad, Severin și Caraș, Ardeal și Regat. I-am întreat pe acești copii și tinerii când s'au pocăit. Răspunsul lor a fost unanim: „Ne-am născut pocăiți!” Această învățătură e rătăcită și păcătoasă din următoarele motive:

1. Nimeni nu se naște pocăit. Nici copilul celui mai sfânt om nu se naște credincios. Isus spune: „Ce este născut din carne, este carne” și numai „ce este născut din duh este Duh”. Iudeii au avut aceeași învățătură rătăcită. Însă Ioan le-a spus: „Să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!”; iar Isus, când a auzit că ei își bazează speranța mântuirii pe faptul că au străbuni sfinți, i-a numit „fii diavolului” (Ioan 8; 38—44).

2. Orice copil care a făcut un singur păcat de care își dă seama, fie el din orice familie, va merge în iad, dacă nu se pocăiește.

3. Orice copil al pocăiților trebuie să se pocăiască și el

personal și să fie născut din nou.

4. Primirea ca membru a copiilor pocăiților fără ca ei să se fi pocăit personal, e cel mai mare blestem pentru bisericile noastre. Ei sunt lumești și păcătoși. Vai de biserică ce va ajunge pe mâna lor!

Ce e de făcut? Să organizăm școli duminicale puternice, spirituale și dobânditoare de suflete. Învățătorii școalelor duminicale să arate acestor copii că ei sunt pierduți și să-i conducă la picioarele lui Hristos cel răstignit, ca ei să se pocăiască. Astfel copiii noștri vor deveni predicatorii, misionarii și membrii de mâine, cari vor conduce lucrul Domnului mai bine ca noi.

Învățătorii școalelor duminicale trebuie să priceapă mai mult ca oricine calea mântuirii. Nu e desul ca un tânăr sau tânără dintr'o familie pocăită, să aibă o purtare bună: să nu sudaie, să nu danseze, să nu fumeze, ei să meargă la adunare, să cânte în cor, să spună noezii, etc. Nu sunt destule acestea. Trebuie ca fiecare tânăr să găsească pe Dumnezeu, să primească pe Hristos ca Down, să fie născut din nou și să aibă păcatele spălate prin sângele Mielului. Toată purtarea lui bună nu plătește nimic, dacă el nu și a dat inima

lui Hristos. Când va ajunge mare nepocăiți, firea lui pământească va ieși la iveală și el va ajunge om cu totul lumesc.

O biserică nu e voie să se zidească cu astfel de oameni. Biserica lui Hristos se compune din oamenii lui Hristos. Școala Duminică trebuie să facă din fiecare copil sau fetiță un om nou în Hristos.

Dela redacție.

Din pricina grevei dela tipografiile din Arad, am fost siliți în ultima clipă să mergem la Timișoara pentru a tipări CALAUZA. Acest fapt ne-a făcut să nu putem publica în acest număr lecțiunile I-meiilor și lecțiunile școlilor duminicale pentru copii să fie publicate separat de celelalte.

Apel

Facem un apel călduros la toți abonații CĂLĂUZEI să ne ajute la răspândirea acestei reviste prețioase. Acesta e ultimul număr din acest an. De aceea vă rugăm să vă abonați din vreme pe anul viitor și să câștigați abonați. Fiecare puteți găsi învățători și elevi ai școlilor Duminicale cari n'au CĂLĂUZA abonată. Indemnați-i să se aboneze și ei vor da bucuroși 10 lei pentru aceasta.

O societate de tineri

Noi suntem obișnuiți să credem că societatea tineretului constă numai din executarea unui program în timpul serbărilor, cu poezii, cântări și predici. Biblia ne arată

că au existat societăți tinere, poate nu mari la număr, dar a căror membrii, au produs o viață care ne va rămâne lumină, și după ce vom ajunge în ceruri.

1. Societatea celor patru tineri din Babilon nu au avut o biserică unde se execute un program, dar ei s'au întâlnit în „cămara lor“, unde studiau Biblia și se închinau lui Dumnezeu. Ei au desfășurat un program al vieții. Punctele acestui program au fost 1. o viață curată, 2. înțelepciune, 3. credință cu fapte frumoase.

2. În America, pe la anul 1820, au fost cinci tineri cari s'au unit și au ținut oară de rugăciune lângă o clăie cu fân. Atunci li s'a luminat mintea de către Duhul Sfânt, și s'au hotărât să trimită misionari în India. Unul dintre ei, Adoniram Judson, a plecat, ceilalți l-au ajutat, și în India sunt și astăzi, unasută-cincizecimii, de Bapțiști.

3. Unde sunt astăzi „doi sau trei“ tineri, fecioare, bărbați, sau femei, cari se vor întruni undeva, să se roage. Cari se vor gândi la o biserică fără predicator, să o ajute, să o trezească să poată avea unul. Unde sunt voluntari ca și Isaia, cari vor citi Biblia ca să fie învățători în școlile Duminicale. Unde sunt aceia cari pe lângă ei și interesul lor se gândesc serios la Impărăția lui Dumnezeu. Cari să facă loc tot mai mult în inimile lor, și apoi să o ducă și la alții? Unde sunt părinți ca și mama lui Samuil, ca să-și predea copiii în slujba lui Isus, femei ca și bunica și mama lui Timotei, care să-și învețe copiii a se ruga a trăi sfânt, a lucra pentru Isus?

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Intocmite de I. Cocuț

Duminecă, 3 Octomvrie.

Misiunea în străinătate

Textul: Matei 15: 21-28; Luca 14: 16-24.

Cuv. de aur: Ioan 10: 16.

Explicațiuni: Mai era un an până la restignirea lui Isus. El se retrăsese cu ucenicii la poalele muntelui Hermon, în Nordul Galileii, ca să-i pregătească pentru marea lor lucrare. De aici s'a dus odată cu ucenicii spre apus, până a ajuns în orașul Tir. Tirul și Sidonul erau niște orașe mari ale Fenicienilor. Fiecare avea port, căci Fenicienii erau mari comercianți pe mare. Corăbiiile lor umblau prin toată marea Mediterană și unele au ajuns până în Anglia de azi. Poporul fenician era foarte civilizât. Ei au născocit alfabetul pe care îl folosește lumea de azi. De aici au fost meșterii cari au ajutat pe Solomon să facă templul și tot de aici a fost Izabela. Se crede că femeia l-a găsit pe Isus la masă și în jur erau mai mulți cățeluși cari primeau sărămiturile ce cădeau de pe masa stăpânului. În acele părți sunt și acum foarte mulți cățeluși cari sunt ținuți în casă. (Marcu 7:24, etc.) În al doilea text îl găsim pe Isus la o masă a unui Fariseu. El folosește această ocazie, ca să spună pilda din lecțiunea noastră.

Invățăturile spirituale

Societatea Misionară Baptistă din România a fixat prima Duminecă din Octomvrie ca „Dumineca misionară”, în care ea apelează la toți credincioșii din țară ca să sprijinească lucrarea de a vesti Evanghelia la noi în țară și în străinătate. De aceea învățătorii școalelor duminicale sunt rugați să folosească această zi pentru a deschide ochii elevilor să vadă milioanele de suflete cari se pierd în păcatele lor în diferite continente și să îndemne pe elevi să facă și ei personal ceva pentru răspândirea Evangheliei. Ar fi bine dacă s'ar face o colecție specială care să se trimită casierului Societății Misionare din partea fiecărui școală duminicale.

1. **Isus printre păgâni.** Iudeii au crezut că Dumnezeu îl iubește numai pe ei. Dar El iubește pe toată lumea. Pe Isus îl găsim azi printre păgâni. Aceștia sunt „alte oi” pe cari El vrea să le aducă. El

nu face deosebire între națiuni și nu caută în față. Inima Sa e plină de dragoste față de toate națiunile și toate rasle.

2. **Refuzul lui Isus.** S'ar părea că, la început, Isus n'a vrut să ajute pe femeia feniciană. Dar nu e așa. Refuzul său dela început a avut un scop îndoit. Pe de o parte, a vrut să încerce credința femeii s'o vadă cât e de mare. Pe de altă parte a vrut să deschidă ochii ucenicilor, — cari credeau că păgânii sunt spurcați, că nu pot crede și că nu au drept la harul lui Dumnezeu. Aici ei văd ce mare credință se poate naște în inima unei femei păgâne.

3. **Credința mare.** Bengel spune: „Isus s'a mirat numai de două lucruri pe pământ: de credința mare și de necredință”. Credința e ușa spre toată viața spirituală. Ea e în stare să ridice pe orice om dela ce mai decăzută viață la treptele cele mai înalte ale sfințeniei. Avem noi credință? Se miră Isus de credința sau de necredința noastră?

4. **Muncită de un drac.** Fetita acestei mame nobile la suflet, a fost muncită de un drac. Ah, câte milioane de tineri și tinere, de bărbați și femei, sunt munciiți azi de durerile rele ale păcatului! Ei strigă după Evanghelia. Auzim noi glasul lor? Stăm noi nepăsători în timp ce ei se pogoară în iad fără Hristos?

5. **Cina mântuirii.** Dumnezeu a pregătit o mare cină a mântuirii. L-a costat foarte scump. A trebuit să moară Fiul său pe cruce.

6. **Primii invitați.** Primii invitați au fost fiii lui Israel. Ei însă, au refuzat sub diferite motive. Dar aici nu e vorba numai de poporul lui Israel, ci de toți cei ce refuză să primească invitația de a veni la ospățul dragostei lui Dumnezeu. Cu privire la refuzul acestor oameni, putem spune: întâi, că toate scuzele sunt neîntemeiate. Ogorul și boii puteau aștepta până după nuntă, iar cei cu soția, putea s'o aducă și pe ea la ospăț. Apoi observăm că cele trei scuze corespund cu: 1. Criștile acestei lumi; 2. Înelăciunea bogățiilor și 3. Cu plăcerile acestei vieți.

7. Stăpânul a trimis pe rob să cheme pe cei dela drumuri și garduri să vină. Stăpânul e Dumnezeu și robii suntem noi. Trebuie să mergem la toți oamenii și să-i silim să intre la nunta Mielului.

Intrebări: 1. Unde e Tirul și Sidonul? 2. Dece a refuzat Isus la început pe femeia feniciană? 3. Dece s'a mirat Isus?

4. Cari sunt cele trei scuze aduse de oameni când îi chemi la pocăință? 5. Arată de ce nu e întemeiată niciuna? 6. Cine sunt „robii” trimiși să cheme pe alții la nuntă? 7. Cum putem noi ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei pierduți?

Duminecă, 10 Octomvrie.

Semenii noștri

Textul: Luca 10: 25-37.

Cuv. de aur: Luca 10: 27.

Explicațiuni: Pe vremea lui Isus erau mai mulți învățători ai Legii, cari studiaseră în școlile religioase, ca să se pregătească pentru a explica poporului Legea. Unul dintre aceștia i-a pus lui Isus întrebarea din textul nostru. El a vrut să „ispitească” pe Isus, neștiind unde va ajunge discuția. Iudeii credeau că numai frații lor de sânge sunt aproapele. Samaritenii și alte neamuri erau considerate ca spurcate și iudeul nu se simțea îndatorat să le facă niciun bine și nu-i muștra conștiința când le făcea orice rău. Drumul dela Ierusalim spre Ierihon, duce printre niște stânci pline de peșteri, unde tâlharii găseau locuri bune pentru a se ascunde. Ierihonul e mai jos cu peste o mie de metri decât Ierusalimul. De aceea Biblia spune că omul „se cobora”. Distanța între Ierusalim și Ierihon e de 32 km. Mulți profeți și Levii locuiau în Ierihon și poate aceștia doi se întorceau dela slujba în templul din Ierusalim, spre casă. Untdelemnul era folosit atunci ca leac pentru diferite boli, dar mai ales pentru cele de piele. De aceea a fost recomandat de Iacov ca doctorie pentru bolnavi. Samaritenii locuiau în partea de nord a țării. Între ei și Iudei era o mare ură. Iudeii îi credeau lepădați de Dumnezeu și nedestoinici să facă ceva bun. Banii dați de Samariteanul milostiv n'au fost doi lei, ci doi denari. Valoarea unui denar era de 35 lei, exact plata unui lucrător de atunci. Deci el și-a dat munca sa de două zile pentru cel căzut între tâlhari, afară de untdelemn și vin.

Învățăături spirituale

1. Scopul principal și acestei mărețe pilde e să ne arate că suntem datorți să ajutăm pe orice om care a căzut în ceva suferință. E foarte interesant că Isus nu ne spune cine a fost omul căzut între tâlhari. Ne arată cine a fost preotul, levitul și Samariteanul. Dar des-

pre el știm doar că a fost „un om”. Nu știm de ce nație a fost, ce religie a avut, ce purtare a avut. Știm doar că a fost un om care a suferit. Aceasta înseamnă că noi suntem datorți să ajutăm pe orice om, oricine ar fi el, dacă e în lipsă.

2. **Religia fătornică.** Preotul și Levitul au crezut că religia lor n'are de a face nimic cu viața zilnică. Ei au crezut că și plătesc datoria în slujba din templu. Nu numai că nu prinseseră înțelesul cuvintelor „Milă voiesc, nu jertfă”, dar nici Vechiul Testament nu-l îndeplineau (Vezi Deut. 22: 4. Exod 23: 4,5). Nimeni nu trebuie să creadă că e destul să fi mare păcăl în biserică. În viața de toate zilele, în purtarea noastră față de oameni, acolo se vede dacă avem spiritul aceluia care „a mers din loc în loc făcând bine”.

3. **Totul în slujba aproapei.** E frumos să vezi cum Samariteanul a pus totul în slujba celui suferind. „ntăi, și-a pus inima, — „i s'a făcut milă de el”. Orice ajutor pentru cei necăjiți nu valorează nimic dacă nu iese dintr-o inimă miloasă. Apoi și-a pus picioarele, — „S'a apropiat”. Au urmat mâinile și hainele, — „i-a legat rânjile” și a rupt din hainele sale, ca să facă legătoare. Atunci a jertfit untdelemnul și vinul, — „a turnat peste ele untdelemnul și vinul”. Apoi și-a doborât capul său și-a jertfit, — „i-a pus pe dobitoacul lui”. Poate bolnavul nici n'a putut sta pe picioare. Și-a jertfit timpul, — „a îngrijit de el” în han o noapte. Și în sfârșit și-a jertfit banii, — „a scos doi lei, i-a dat hangulului” și i-a spus: „...orice vei cheltui, îți voi da”. De fapt nu i-a dat doi lei, ci plata a două zile de lucru. Traducerea românească aci nu e exactă. Suntem și noi gata să punem în slujba aproapei, în numele lui Hristos, inima, picioarele, mâinile, hainele, averea, timpul și banii noștri?

Această pildă a avut mare influență asupra lumii. Indemnați de ea, oamenii au ridicat spitale, orfelinate, aziluri, etc., pentru a ajuta pe cei suferinzi. Indemnat de aceste cuvinte, a zidit George Müller orfelinatele sale vestite. Întrebară e: ce facem noi pentru cei nefericiți trupește și sufletește?

Întrebări: 1. Cine erau învățătorii Legii? 2. Ce întrebare i-a pus lui Isus unul dintre ei? 3. Pe ce drum mergea cel căzut între tâlhari? 4. Care a fost preșala Preotului și Levitului? 5. Cum erau legăturile între Iudei și Samariteni? 6. Descrie cum a depus Samariteanul totul în slujba aproapei? 7. Ce învățăm din lecția de azi?

Duminică, 17 Octomvrie.

In slujba altora

Textul: Luca 22:24-30; Matei 25:34-40.

Cuv. de aur: Romani 12:10.

Explicațiuni: Ucenicii se găseau la serbarea Paștilor Joi seara. Erau în camera de sus din Ierusalim. În al doilea text, găsim pe Isus iesit afară din Ierusalim, pe muntele Olivilor, Marți după masă, în săptămână patimilor. Aici le vorbește despre judecata din urmă.

Invățăături morale

1. **Cearță tristă.** Între ucenicii lui Isus a existat o cearță ce a durat aproape trei ani. Iată motivul cearței. Ei credeau că Isus va înființa o împărăție pământească cu tronuri, titluri și posturi înalte. Și atunci fiecare din ei a dorit să fie cel mai mare în această împărăție. Isus i-a surprins de multe ori certându-se și a încercat să alunge din inimile lor acest păcat, dar până acum n'a reușit. Și această cearță tristă se repetă aici, în ultima seară, înainte de Cina Domnului și în preajma crucii. Ce trist lucru trebuie să fi fost acesta pentru Isus! Acum, când El se pogorâ la cea mai mare umilință și rușine pentru păcatele lor, ei se ceartă pentru mărire! Și cât de mulți credincioși îl supără și azi prin dorul și lupta lor după mărire deșartă! Ești tu unul dintre ei?

2. **Adevărata mărime.** Isus însă, le arată că există o altă cale de a fi mare, într-adevăr mare: **calea umilinței, a slujbei și a jertfei.** Înaintea lui Dumnezeu și a veșniciei, un om e cu atât mai mare cu cât e mai mult gata să servească pe alții, să ia locul din urmă, să se poaore la cei de jos, ca să-i ridice prin dragostea și jertfa lui. Acesta e spiritul adevărat creștin. **de a te face mic, pentru a fi într-adevăr mare.**

3. **Pildă supremă a lui Iaan.** Isus se dă pe Sine ca pildă de umilință. Toți ucenicii recunosc că El e mult mai mare ca ei. Și totuși El e „cece slujește la masă”. Căci El le-a spălat picioarele și apoi tot El i-a servit la masă. Da Isus nu s'a înălțat de loc, deși diavolul a vrut să-i dea toată lumea și Iudeii au vrut să-l facă rege. El a fugit de domnie și onoare, a ales calea grea și rușinoasă a crucii, a suferinței, a umilinței și a jertfei. Și El ne spune: „Veniți pe urmele Mele”.

4. **Cinstea lui Dumnezeu.** Isus vrea să întoarcă mintea ucenicilor dela onoru-

rile și slava lumească, la slava pe care le-o va da Domnul în Impărăția Sa spirituală, unde vor domni peste Israelul spiritual cu o domnie a dragostei cerești.

5. **Temeiul judecății din urmă.** Nu vom fi judecați în ziua judecății după titlurile și posturile pe care le-am avut în biserica lui Hristos, ci după felul cum ne-am pogorit sau nu, în umilință, pentru a ajuta pe cei flămânzi, setoși, străfni, goi, bolnavi și închiși. Da, calea adevăratei slave se găsește în slujba umilă, fără laudă, fără răsplată, fără titluri, fără interes, în lucrul dragostei și a miliei pe care îl facem pentru cei ce sunt mai jos și mai nefericiți ca noi.

Invățăături doctrinale

1. **Isus va veni iarăși.** Dar nu ca Mântuitor, ci ca un „Impărat” (v. 34), care nu măntuiește, ci judecă.

2. **Toți oamenii vor fi judecați o singură dată și va fi o singură înviere.** „Toate națiunile” vor sta odată în fața lui Hristos. Acolo vor fi și credincioșii și necredincioșii.

3. **Există iad care va fi veșnic.** Toți oamenii cari n'au slujit pe Dumnezeu, vor merge în el.

4. **Nu există mântuire după moare.** Ceice merg nemântuiți la moarte, vor merge în iad pentru totdeauna. Ceice au primit aici mântuirea, vor rămâne în ferice pentru totdeauna.

Tu unde vei fi?

Întrebări: 1. De ce se ceartau ucenicii? 2. Cum putem ajungem într-adevăr mari? 3. Ce pildă ne-a dat Isus în această privință? 4. Care cinste trebuie s'o căutăm? 5. După ce vom fi judecați în ziua de pe urmă? 6. Ce ne învață lecția noastră despre judecata din urmă? 7. Va mai fi mântuire după moarte? 8. Ce ne învață lecția despre iad și raiu?

Duminică, 24 Octomvrie.

Puterea caracterului bun

Textul: Facerea 26:12-33.

Cuv. de aur: Prov. 15:1.

Explicațiuni: E greu pentru noi să pricepem lumea în care se găsea Isaac și felul său de viață. El trăia o viață nomadă. Aceasta înseamnă că nu avea o casă stătătoare. Avea corturi și turme de oi. Turmele colindau dealurile și văle în căutare după pășune, iar el se muta cu corturile după ele. Multă lume trăia atunci

în acest fel. Apoi nu tot pământul era împărțit. Erau multe locuri ale nimănui, unde ciobanii din toate părțile își pășunau oile. În lecția noastră îl găsim pe Isaac în sudul Palestinei, pe șesul ce se întinde între pustia Paran și dealurile Iudeii. La apus se găseau Filistenii, un popor rășboinic despre care citim mult în Biblie. În Palestina erau pe atunci două feluri de fântâni: fântâni de ploaie, unde se aduna apa pe timp ploios și fântâni de apă vie, care înseamnă apă de izvor.

Învățăături spirituale

1. **Bogația, un dar de sus.** În puținul timp cât Isaac a stat în ținutul Filistenilor, a arat și a semănat. Roadetele au fost îmbelșugate și el a devenit bogat. Biblia însă, arată că „Domnul l-a binecuvântat” cu acestea. Credem și noi acest lucru, că sereșorul nostru, că vitele noastre, că salariul nostru, că toate bunurile pământești vin dela Dumnezeu? Sunt foarte mulți oameni cari cred că bogația a fost câștigată de plăcerea lor. Ei se înșală.

2. **Pisma.** Isaac era harnic, iar Filistenii leneși. Isaac avea pe Dumnezeu iar ei nu voiau să știe de Dumnezeu. Hărnicia și Dumnezeu l-a ajutat pe Isaac să fie bogat. Filistenii atunci l-au pismuit că are ce n'au ei. Ciudat! Și ei putea munci, și ei se puteau apropia de Dumnezeu. E trist însă, că și azi sunt oameni cari urăsc pe alții cari au mai multă avere, mai multă cinete și locuri mai înalte în lume. Totuși pisma e una din păcatele cele mai otrăvitoare pentru suflet.

3. **Com răspunde Isaac atacului dușmanilor.** Ura Filistenilor l-a dus la fapte rele împotriva lui Isaac. Ei l-au astupat fântânile și regele l-a cerut lui Isaac să plece din acele locuri bogate și frumoase. Isaac avea o mare oaste de servi și păstori, obișnuți cu viața grea și cu lupta. Totuși Isaac nu răspunde cu rău pentru rău, nu amenință, nu se iufurte, ci pleacă părăsiad fântânile răcoroase și câmpiile verzi, p'eași mai departe știind că prin aceasta face voia lui Dumnezeu și că Cel Prea Înalt se va îngriji ca el să nu păgubească.

4. **Isaac pleacă din nou.** După ce a tăbărit în Valea Gherar și a săpat aici cu greu fântâni, e atacat din nou de păstori Filistenilor. Aceștia spun că e a lor apa din fântâna pe care a săpat-o Isaac. Aceasta e o nouă lovitură. O va suporta Isaac și pe asta fără să se iufurie și fără să le răspundă? Da. Isaac pleacă mai departe din nou.

5. **Răspătarea Domnului.** Alungat de dușmani, din locurile bogate, Isaac găsește

o bogăție mult mai mare, pe Dumnezeu însuși, care îi țese înaintea și îi dă cele mai frumoase promisiuni. Atunci descoperim aici secerul puterii lui Isaac de a răbda. El zidește un altar. A învățat dela tatăl său puterea marcă rugăciunii.

6. **Și totuși Fili-tenii sânt înfrânți.** Un om lumesc, privind cele întâmplate până aci în lecția noastră, ar fi crezut că Filistenii au avut o deplină biruință asupra lui Isaac și el a pierdut mult. Ei sunt cei tari și el e cel laș și slab. Dar nu e așa. În timp ce Isaac șade liniștit în ușa cortului său, vede pe dușmanii lui, în frunte cu regele Filistenilor, apropiindu-se. El pricepe. Conștiința Filistenilor le-a spus că acesta e un om al lui Dumnezeu. Ei au început să se teamă de el. Au simțit că, dacă nu se împacă cu el, poate veni o mare pedeapsă peste ei. Regele spune: „Vedem că Domnul este cu tine.” Și atunci Isaac le pune cărbuni aprinși pe cap din nou. Le face un ospăț și semnează un tratat de pace cu ei. Iată cum putem și noi birui pe dușmanii noștri, răspunzând cu bine pentru rău, răbdând și punându-le cărbuni aprinși pe cap.

O istorioară spune într-o parte a Indiei băntuia o boală grozavă. Un medic misionar creștin, auzind aceasta, au mers acolo cu leacuri, ca să vindece pe bolnavi. Însă șeful unei comune, cu tovarășii săi, l-au prins și l-au dus la casa lor. Aici l-au batjocorit în tot chipul, ca să-l facă să se mănție. L-au dat vase murdare să le spele, l-au numit cu cele mai urâte insulte și au făcut tot ce le-a venit în minte. Dar el a răbdat blând și senin orice. Când i-au dat drumul, s'a dus liniștit la bolnavi să-i ajute. A doua și a treia zi acești oameni au repetat iarăși același lucru cu misionarul nostru. El le-a răspuns cu aceeași blândere liniștită și plină de iubire. Atunci șeful comunei și-a luat pălăria din cap și a pus-o la picioarele misionarului, cecace în India e un semn de mare respect. Apoi l-a spus: „N'am crezut că ești sincer în credința D-tale și am vrut să te încercăm. Acum nec rușine de ce am făcut, iartă-ne. Vrem și noi să cunoaștem învățătura care te ajută să trăiești o astfel de viață”. De aci înainte se adunau cu toți în fiecare seară și ascultau învățăturile Evangheliei din gura misionarului. Iată cum se biruiesc dușmanii prin spiritul lui Ieșu.

Duminecă, 31 Octombrie

In primejdii pentru sufletele pierdute

Textul: Faptele 15:22-38; Filip. 2:25-30.
Cuv. de aur: Marcu 8:25.

Explicațiuni: Primul text ne duce la conferința din Ierusalim. Aici erau adunați toți membrii bisericii din loc, predicatorii și apostolii. Motivul intrării a fost faptul că mai mulți membri ai bisericii din Ierusalim, s'au dus printre bisericile dintre Neamuri și au spus fraților că nu vor fi mântuiți dacă nu se vor tăia împrejur și nu vor ține Legea. Atunci Pavel și Barnaba au venit la Ierusalim să stea de vorbă cu apostolii și cu biserica. După o consfătuire, biserica din Ierusalim trimite bisericilor dintre Neamuri o scrisoare pe care o studiem azi. Odată cu scrisoarea trimite și pe Iuda (nu apostolul) și Sila, care în epistolele lui Pavel e numit Silvan. În al doilea text găsim pe Epafrodit. El e din Filipi și a fost trimis de Filipeni la Pavel în închisoarea din Roma cu niște daruri. Aici s'q îmbolnăvit de febra romană, care era o boală grea. Acum Pavel îl trimite îndărăt la Filipi.

Invățături spirituale

1. Democrația în biserica creștină. Conferința din Ierusalim ne arată că bisericile primitive aveau o org nizație democratică. Întreaga adunare a fost întrebată asupra marelui probleme care s'a discutat. Petru n'a poruncit, ci a încercat să convingă; Pavel n'a impus părerea sa, ci a ținut o vorbire prin care să arate bisericii adevărul și Iacov „a fost de părere”. Hotărârea a fost luată de „apostoli, presbiteri și încreaga bisericii”. Aceasta e și credința baptistă. Nici un comitet, nici un predicator, nici o organizație n'are drept să poruncească sau să impună ceva bisericii locale. Sub autoritatea lui Hristos, biserica locală are drept să ia orice hotărâri.

2. Duhul sfânt și noi. Scrisoarea spune: „Căci s'a părut nimerit Duhului sfânt și nouă”. Aceste cuvinte ne desvăluie felul cum s'au ținut ședințele sau adunările închise ale bisericii din

Ierusalim. Ei n'au încercat să urmeze părerile unuia sau altuia, ci au căutat în rugăciune voia Duhului sfânt. Ce triste că multe biserici nu țin adunările închise în acest fel!

3. Creștinii nu trebuie să țină legea lui Moise. Aceasta a fost hotărârea bisericii din Ierusalim. Adventiștii greșesc atunci când spun că trebuie să ținem regulile lui Moise. Aici biserica primitivă hotărăște să nu pună din Legea lui Moise nicio sarcină, nicio greutate, peste ucenicii veniți dintre păgâni, decât cele înșirate în versetul 29. Dece nu e aici Sâmbăta și carnea de porc? Pentru simplul fapt că creștinismul nu e o religie a regulilor exterioare, a ținerii zilelor și a mâncărilor, ci e o religie duhovnicească, a inimii și vieții consacrate lui Dumnezeu.

4. Eroismul primilor ucenici. Într-adevăr acești oameni au fost mari eroi. Iacov spune despre Pavel și Barnaba că „și-au pus viața în joc pentru numele Domnului nostru Isus Hristos”. Aceasta înseamnă că s'au jucat cu viața, nu le-a păsat de ea și n'au avut grija că vor muri, ci grija și dorul lor suprem a fost ca numele lui Isus Hristos să ajungă la sufletele pierdute. E greu să-ți pui banii și averea în joc, dar e de mii de ori mai greu să-ți pui viața în joc. Totuși acești ucenici s'au avântat prin cele mai periculoase locuri, au mers cu Evangelia la cei mai răi oameni, unde se puteau aștepta în fiecare clipă să fie omcrțiți. Nu le-a păsat de aceasta, ci din iubire față de Isus, au mers înainte. În al doilea text Pavel spune același lucru despre Epafrodit: „Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte și și-a pus viața în joc” (v. 30). Pe urmele acestor oameni au călcat marii misionari, cari s'au dus cu Evanghelia la păgâni: Dr. D. Livingstone, Dr. William Carey, etc.

O Istorioară: Dr. Lippard a spus la congresul din București o istorioară pe care o dăm mai jos. În China băntuia o boală grozavă care seceră viețile cu zecile de mii. Un misionar creștin care era și medic, a încercat să vindece pe bolnavi, dari n'a putu

căci boala era necunoscută și nestudiată. Singura cale de a i găsi leacul era să trimită un bolnav în America unde să fie studiat de marii medici în laboratoare ca să-i găsească leacul. Dar Statele Unite n'au dat voie să trimită nici un chinez în America pentru că să nu ducă boala în țara lor. Atunci misionarul, văzând cum pier oamenii, n'a mai putut aștepta. A luat microbii acestei boli și i-a beut. Imediat tot sângele i-a fost atacat de boală. S'a suit repede pe un vapor și a plecat în America. Fiindcă era cetățean american, nu putea fi refuzat de Statele Unite. Pe când a ajuns în America boala înaintase mult în corpul său. Medicii s'au pus la lucru. El a murit, dar medicii stăluind boala în corpul său, i-au găsit leacul și l-au trimis în China. Zeci de mii au scăpat. Acest medic-misionar a călcat pe urmele marilor eroi din primul veac și pe urmele Mântuitorului său. Ce ne costă pe noi pocăința noastră? Suntem noi gata să ne punem viața în joc pentru Hristos?

Intrebări: 1. Dece s'a ținut conferința din Ierusalim? 2. Dovedește cu textul nostru că bisericile primitive aveau o organizație democratică. 3. Care era legătura între Duhul sfânt și adunarea închisă? 4. Ce a hotărât conferința din Ierusalim? 5. Dece nu trebuie să ținem noi Sămbăta și legea? 6. Descrie eroismul lui Pavel, al lui lui Barnaba, și al lui Epatrodit.

Duminecă, 7 Noiembrie.

Ferice de cei împăciuitori

Textul: Matei 5:21-26:26:47-56.

Cuv. de aur: Matei 5:9.

Explicațiuni: Primul text din lecțiunea noastră face parte din marea predică de pe munte a lui Isus. În Israel erau trei feluri de judecăți: judecata locală a fiecărui oraș, judecata Soborului și condamnarea să fie ars în focul Gheenei. Se spune că în Valea fiilor lui Hinom se găsea un foc ce ardea în continuu, care era numit focul Gheenei. Domnul Isus ia aceste judecăți ca o asemănare a judecății Sale veșnice și prin focul din valea fiilor lui Hinom vrea să le dea o idee despre chinurile

mari din iad. Al doilea text ne duce la arestarea lui Isus. Ea s'a întâmplat noaptea în grădina Ghetsimani. Ioan ne spune că numele robului cu urechea tăiată a fost Malhu. O legiune, când era întreagă, avea 6000 mii de soldați.

Învățăturile spirituale

I. Descoperirea treptată a lui Dumnezeu. Cu v. 21 Isus începe mai multe învățături prin cari arată că Legea lui Moise n'a arătat adevărul întreg despre multe lucruri.

Ea a arătat numai o parte mică din voia lui Dumnezeu. Acum Isus aduce lumină complectă. El întregeste ceea ce e bun în Vechiul Testament și înlătură ceea ce e greșit. El ne dă o altă lege mult mai adâncă și mai mare. Înseamnă aceasta că Vechiul Testament a fost greșit? Nu. Ci înscamnă că Dumnezeu s'a descoperit pe sine și adevărurile Sale treptat, puțin câte puțin, după cum oamenii au putut să-l priceapă și abia în Isus Hristos ne-a dat adevărul deplin. În Vechiul Testament vedem abia zorile dimineții, iar în Noul apare gloriosul soare al dreptății.

2. Mânia și insulta. Porunca: „Să nu ucizi” osânda numai faptul de a răni trupește pe cineva. Iată însă, că Isus merge mult mai adânc. El trece dela fapte la gânduri. Nu numai să nu ucizi, dar nici să nu te mânii. Nu numai să nu lovești, dar nici să nu jighești. Nu numai să nu curvești, dar nici să nu dorești. El oprește astfel nu numai faptele păcătoase, ci și gândurile păcătoase, căci știe că ele sunt izvorul faptelor. El îți cere să nu te mânii. Aceasta înseamnă să nu dai voie în inima ta la nicio amărăciune și la niciun gând rău față de cineva. Apoi Isus oprește păcatul limbii de a insulta. El ne poruncește să nu zicem nimănui „Prostule” sau „Nebunule”. Dar aceasta nu înseamnă că numai aceste două insulte sunt oprite. De fapt învățătura lui Isus merge totdeauna dela particular la general. Prin aceste pilde Isus vrea să spună că noi nu trebuie să spunem niciun cuvânt care ar jigni sau ar înjosi pe aproapele nostru. Și pedeapsa e foarte grozavă. Oricine va jigni pe fratele său, va cădea de sub pedeapsa focului Gheene

3. **Întâi împăcarea, apoi rugăciunea** (v. 23, 24). Isus a vorbit foarte mult despre împăcare și iertare. El ne arată aici foarte clar că aiăta vreme cât fratele nostru are ceva împotriva noastră, n'avem ce căuta să ne rugăm. Rugăciunea nu va fi ascultată. Iarăși metoda lui de pace e minunată. „Du-te” la fratele tău. Nu aștepta să vină el. Nu te duce să spui altora. Ci tu personal du-te la fratele tău. Aceasta înseamnă să-ți lași mândria ta și să te umilești. Dar aceasta e calea Domnului.

4. **Mijloacele lui Petru.** Când ludeii au arestat pe Isus, Petru i-a sărit într'ajutor. Dar cât de greșit! De fapt Isus avea nevoie de ajutorul lui. Il chemase să se roage. Dar Petru nu se încredea în rugăciune, ci își închipuia că împărăția lui Dumnezeu poate fi ajutată cu arme, cu forță pământească. Și azi sunt mulți așa numiți creștini, cari vreau să-și aperse credința cu jandarmul. Ei n'au nicio idee, de ce înseamnă împărăția dragostei și jertfei.

5. **Isus a trăit ce a învățat.** Aici stă puterea lui. În viața sa vedem înfăptuirea desăvârșită a învățăturilor lui. Pe el îl doare ca dușmanul său să fie fără ureche și să sufere. De aceea se apleacă și i-o pune îndărăt. Să-l urmăm și noi pe Isus în aceasta.

Intrebări: 1. Din ce predică face parte primul nostru text? 2. Ce înseamnă „descoperirea treptată” a lui Dumnezeu? 3. De ce a modificat Isus Vechiul Testament? 4. Ce ne învață Isus despre păcatele minții? 5. Care e pedeapsa pentru insulte? 6. Dece trebuie să ne împăcăm înainte de rugăciune? 7. Care e catea împăcaciunii? 8. Dă a pildă din care se vede să Isus a trăit ce a învățat.

Duminecă, 14. Noemvrie.

Biruința înfrânării

Textul: Jud. 7:1-23; II Tim. 2:1-10.

Cuv. de aur: I. Cor. 9:25.

Lecciónea de azi trebuie îndreptată împotriva alcoolului. De aceea cântările și rugăciunile vor fi îndreptate spre acest subiect. Învățătorii vor căuta și ei alt material, care să-i ajute să con-

vingă pe elevi să nu mai bea alcool. Și nu se vor mulțumi numai cu explicațiuni, ci vor cere la urmă ca elevii să se hotărască să nu mai bea niciodată beuturi îmbătătoare. Sigur că pentru aceasta învățătorii trebuie să se hotărască ei mai întâi.

Explicațiuni: Războiul între Ghedeon și Madianiți s'a dat aproape de muntele Ghilboa, la apus de Iordan. Aici Madianiții erau așezați pe valea de lângă dealul More. Aici, în vale, foarte aproape de dușmani, a coborât Ghedeon oastea, ca s'o pună la încercare. Ostașii adevărați, știind că dușmanul e foarte aproape, nu s'au lăsat biruiți de sete să se arunce jos și să ci cu ochii sprc dușman, au luat cu mâna puțină apă s'o ducă la gură. Versetul 12 descrie mulțimea mare de popoare bandite de prin pustiuri. Ulcioarele au fost alese de Ghedeon ca să ascundă în ele luminile până la vremea potrivită. Scopul a fost ca dușmanul, văzând deodată atâtea lumini, auzind strigătele amestecate cu sunetul a trei sute de trîmbețe asurzitoare și înfricoșate, să se sperie și să fugă. Tactica a reușit minunat, căci Domnul era cu Ghedeon. În al doilea text găsim cuvintele lui Pavel către Timotei scrise din închisoarea Mamertine din Roma. Aceasta e ultima epistolă a lui Pavel.

Învătăături spirituale.

1. **Frica și pofta.** Acestea au fost două rele, cari au stăpânit pe soldații lui Ghedeon. Ei n'au putut stăpâni teama în fața dușmanului și poftele trupului în fața pericolului. De aceea, prin două încercări minunate, Ghedeon a trimis acasă pe cei fricoși și pofticioși. Cei trei sute erau oameni cari aveau stăpânire de sine. Curajul și înfrânarea au fost înrădăcinate în ei. Iată două calități de cari are nevoie un creștin adevărat. Le ai tu?

2. **Jocurile de obște.** În textul al doilea (v. 5) și în cuvântul de aur, Pavel ne vorbește de jocurile de obște, sau publice. Pe vremea aceea se făceau mari jocuri sportive. La Corint se adunau zeci de mii de oameni pe stadionul de acolo, ca să privească jocurile

și alergările de întrecere. De bună-seamă Pavel a văzut de mai multe ori aceste jocuri. El a luat îndată o adâncă învățătură spirituală. Cel ce dobândește jocul, era în ununat. Dar pentru ca să dobândească acest lucru se supunea la tot felul de înfrânări. Nu mânca, nu bea, nu muncea și nu făcea nimic ceea ce i-ar micșora puterea trupească și curajul. Se înfrâna dela o mulțime de lucruri permise altora, numai ca să poată câștiga biruința. Așa trebuie să faci un ucenic al lui Isus, și-a zis Pavel. Tot ceea ce ne împiedecă în viața noastră spirituală și în alergarea spre Hristos trebuie înlăturat.

3. Credinciosul și alcoolul. Dăm mai jos pe scurt motivele pentru cari un credincios nu trebuie să bea nicio-dată beutură îmbătătoare.

a) Ruinează sănătatea trupească. Un mare medic din București spune că alcoolul dă trei iluzii: iluzia că te înrește, pe când de fapt te slăbește; iluzia că te încălzește, pe când de fapt te răcește și iluzia că te însănătoșește pe când de fapt te îmbolnăvește. Vinul, berea, rachiu și alte beuturi îmbătătoare fac de mii de ori mai mult rău corpului decât bine. Alcoolul e otrăv.

b) Ruinează mintea. Cei mai mulți nebuni îi produce alcoolul și chiar de nu te face nebun, îți slăbește puterea de a gândi și a judeca. Ea întunecă cugetul și te doborăcește.

c) Omoară cele mai bune simțiri. Pe bețiv nu-l doare nici de soție și copii. El devine mai rău ca o fiară.

d) **Intunecă conștiința și trezește poftele.** Toate pornirile animalice din om se trezesc prin alcool, iar puterile lui sulelești de împotrivire în față păcatului, scad. Cel mai bun om, sub influența alcoolului, e în stare să facă cele mai grozave păcate.

e) **Risipește banul.** Averea e darul lui Dumnezeu și e trist că mulți o jertesc pentru arma dușmanului lui Dumnezeu. Toți banii dați pe alcool, sunt aruncați.

f) **Alcoolul ruinează familia.** Vai de soția celui ce bea! Banul pentru hrana ei și a copiilor e dat pe otrăvă. Apoi rușinea ei și a copiilor. Iarăși influența sub care trăiesc copiii. Medicii

au stabilit că fiii bețivului moștenesc un trup bolnav și o minte întunecată. Mulți dintre ei sunt nebuni. Un tată bețiv a avut șapte copii orbi.

g) **E o pildă rea pentru alții.** Ce trist e să vadă copiii pe tată cu paharul în mână! Ce dureros e să vadă cei din lume pe un credincios bând! Ajută cu pilda lui, la ruina lor.

h) **Duce sufletul în iad.**

i) **E o insultă pentru Dumnezeu,** să spui că ești copilul său și ești prieten cu cel mai mare dușman al său.

Se spune că Diavolul a prins odată rob pe un tânăr și i-a promis că-i dă drumul dacă face unul din trei lucruri: să bată pe tatăl său, să blesteme pe Dumnezeu, sau să se imbete. Tânărul a vrut să aleagă cel mai mic păcat. S'a îmbătat. Inșă când a ajuns beat acasă, a băut pe tatăl său și a blestemat pe Dumnezeu. Păcatul beției e izvorul tuturor păcatelor.

Duminică, 21 Noemvrie.

Cartea legii găsită

Textul: 2 Imp. 22: 1-20; 23: 1-8, 23-25;
Deut. 17:14-20; 31:9-13; 24-26

Cuv. de aur: Psalmul 119:11.

Explicațiuni: Lucrurile din primul nostru text se petrec la 641 înainte de Hristos și cu 36 de ani înainte de ducerea poporului lui Iuda în captivitate. Înainte de Iosia au domnit Amon și Manase, cei mai răi împărași ai lui Iuda. În timpul acestor regi, templul a fost murdărit cu idoli păgâni și altarul a fost părăsit. Tot atunci cartea Legii lui Moise a fost pierdută în ceva colț în templu.

Cele cinci cărți ale lui Moise se crede că au fost scrise în parte chiar de Moise, așa cum reiese din textele din Deuteronom, iar unele părți au fost scrise după moartea lui.

Invățături spirituale

1. Tinereța pentru Domnul. Împăratul Iosia a început să lucreze

pentru Domnul la vârsta de 26 de ani, adică în tinerețe. El e o bună pildă pentru noi. Să căutăm și noi Biblia și lucrarea Domnului în tinerețe.

2. **Biblia pierdută.** Iudeii au pierdut Biblia. Ea era în templul lor, dar ei nu știau de ea. O părăsiseră prin păcate. Ce trist lucru! Și totuși câte Biblii sunt pierdute, deși sunt în multe case! Cui din familie neglijează să citească Sfintele Scripturi.

3. **Cuvântul lui Dumnezeu ne duce la pocăință.** Când Iosia a citit din Legea Domnului, și-a văzut îndată păcătoșenia lui și a poporului. Inima i s'a umplut de întristare și s'a pocăit. Intotdeauna citirea sinceră a Bibliei ne duce la pocăință. Ea e arma cea mai minunată cu care poți lupta pentru pocăința oamenilor.

4. **Dumnezeu răspunde îndată.** Iosia s'a pocăit. A strigat după Dumnezeu după milă. Răspunsul n'a întârziat. Domnul s'a îndurat de el și i-a dat har și viață, cu toate că era hotărât să piardă pe Iuda. Dumnezeu a amânat pedepsirea poporului până după moartea lui Iosia.

5. **Marea hotărâre.** Toată părerea de rău pentru păcatele noastre nu plătește nimic dacă nu le părăsim. Nu așa s'a pocăit Iosia. A adunat poporul înaintea Domnului, au ascultat cu toți cuvântul sfânt și s'a uhotărât să trăiască o altă viață și să curățească viața națională de idolatrie. Inima pocăinței e hotărârea s'o rupi cu păcatul și să te întorci la Dumnezeu.

6. **Să citească Biblia zilnic.** Dumnezeu poruncește prin Moise, ca regii lui Israel să citească în fiecare zi din cartea lui Dumnezeu. Iată un sfat și o poruncă minunată. Toți credincioșii sunt regi duhovnicești; deci toți trebuie să citească Biblia zilnic.

7. **Să învețe pe copii Biblia.** Și aceasta e o poruncă mare. Ce trist e că așa de mulți copii cresc în familiile baptiste fără să fie învățați în cuvântul lui Dumnezeu. Ei ori merg în lume ori înră nepocăiți în biserică. Datoria părinților e să crească pe copii în Cuvântul lui Dumnezeu.

8. **Biblia e inspirată de Dumnezeu.** Aceasta e credința noastră. Ea a

fost scrisă de oameni. Dar acești oameni au fost însuflați de Dumnezeu. El le-a descoperit, pe diferite căi, adevărurile pe cari le-au scris. Una din dovezile că Biblia e inspirată de Dumnezeu, e unitatea ei. Deși a fost scrisă de peste 40 de scriitori, cari au trăit în 1600 de ani, fără să se cunoască cei mai mulți, cu o cultură deosebită, în țări diferite, totuși nu există nici o contradicere în ceea ce spun ei.

Intrebări: 1. Cine a fost Iosia? 2. Când a trăit? 3. Cine a domnit în Iuda înainte de el? 4. Cum de s'a descoperit Cartea Legii? 5. Descrie pocăința lui Iosia! 6. Care e inima pocăinței? 7. Cine trebuie să citească Biblia în fiecare zi? 8. Ce credem noi despre inspirația Bibliei?

Dumnezeu, 28 Noiembrie.

Cartea scrisă din nou

Textul: Ieremia 36: 1-32.

Cuv. de aur: Psalmul 119: 46-47.

Explicațiunile: Iosia a murit la 610 înainte de Hristos. Dumnezeu i-a vorbit lui Ieremia să scrie cartea, 4 ani mai târziu, adică în 606, cu un an înainte de ducerea în captivitate. În vers. 2 se vorbește despre „un sul de carte”. Pe vremea aceea cărțile se scriau de obicei pe piei cari apoi se făceau sul. Baruc a fost un om foarte învățat și un mare scriitor. Dumnezeu amenință pe Ioiachim că îl va pedepsi. El a și fost pedepsit greu. Împăratul Babilonului l'a prins și l'a dus spre Babilon, dar el a murit pe drum.

Învățăturile spirituale

1. **Curajul lui Baruc.** Acest scriitor a făcut o faptă eroică atunci când s'a asociat cu cel mai pismuit om din țară, cu Ieremia. Dar Baruc a mers mai departe. A avut curajul să stea în fața întregului popor la o mare sărbătoare, în Casa

Domnului, și să citească, în auzul tuturor, cuvintele aspre și osânditoare ale proorocului, care lovea adânc în păcatele poporului și ale regelui. Ba a mers și în fața fruntașilor țării și a citit cuvântul lui Dumnezeu în fața lumii cu riscul vieții sale!

2. **Iosia și Ioiachim.** Ce deosebire e între tată și fiu! Când Iosia a auzit cuvântul lui Dumnezeu, și-a sfâșiat hainele, și a frânt inima de durere pentru păcat și s'a întors la Dumnezeu, pe când Ioiachim fiul său a luat briceagul, a tăiat cartea și a aruncat-o în jăratec. De câte ori vedem, și azi, astfel de copii, cari strică tot ce au zidit părinții lor și merg împotriva Dumnezeului pe care l-a servit mama lor.

3. **Biblia arsă.** Ce nepriceput a fost Ioiachim! El a crezut că Biblia se poate arde, că se poate nimici cuvântul lui Dumnezeu!

Dar el a avut mulți tovarăși. Biblia a fost arsă de mulțorii dealungul veacurilor. Oamenii au crezut că o pot nimici. Dar degeaba. Ieremia a scris proorocia din nou și totdeauna Biblia a ieșit biruitoare.

4. **Cum s'a format Vechiul Testament.** Prima cale prin care a trecut Biblia din generație în generație, a fost prin predanie orală. Nu știm să se fi scris ceva înainte de Moise. Întâmplările dinainte de el s'au păstrat mergând din gură în gură, dela tată la copil. Moise e primul care a scris. După el s'a scris puțin până în vremea lui Samuel și a lui David. Atunci literatura ebraică a luat un mare avânt. S'au scris istorii, poezii, psalmi, proverbe, etc. Au urmat proorocii. Ei și-au scris proorociile. În lecția noastră avem un caz minunat în această privință. Ieremia își scrie într'o carte rezumatul vorbirilor pe cari le-a ținut de mai mulțorii. Tot așa au făcut și ceilalți prooroci. După

întorcerea din captivitate, odată cu trezirea religioasă, a urmat și o activitate literară mai mare. Avem de atunci psalmi, proorocii și istorii. Întrebarea e: cum s'au păstrat aceste cărți și cum s'a încheiat Vechiul Testament? Până la 444 înainte de Hristos, toate cărțile scrise din Vechiul Testament s'a păstrat separate una de alta. Ele încă nu erau unite într'o singură carte. Abia după 444, oamenii sfinți de pe acele vremuri au început să pună laolaltă cele 39 de cărți din Vechiul Testament. Din această pricină discuțiile au durat zece de ani cu privire la cari cărți sunt inspirate și merită să stea în Biblie și cari nu. După multă discuție, s'a ajuns să fie primite cele 39 cărți pe cari le avem azi în Vechiul Testament.

Întrebări: 1. Când și-a scris Ieremia cartea sa? 2. Cum se scriau cărțile pe acele vremuri? 3. Cine era Baruc? 4. Ce a făcut el pentru Domnul? 5. Fă o comparație între Iosia și Ioiachim! 6. Cum s'a scris Vechiul Testament? 7. Când și cum au fost puse cărțile Vechiului Testament laolaltă?

Duminică, 5 Decembrie.

Celții Biblia

Textul: Neemia 8:1-18.

Cuv. de aur: Psalmul 119:18.

Explicațiuni: Faptele din textul nostru se petrec în 445-433, înainte Hristos. În 458, Ezra se întorsese din captivitate și la 445 s'a întors Neemia. La începutul lunii a șaptea țineau Iudeii o mare sărbătoare de două zile. De fapt acum era și prima zi din al șaptelea an, anul sabatic. Poarta apăsă era aceea prin care Gabaoniții cărau apă la templu. În fața ei se găsea un loc gol, foarte mare.

Invățăturile spirituale

1. Focul suferințelor a curățit mult pe Iudei în captivitate. În cărțile lui Neemia și Ezra îi găsim departe de idolatrie și gata să servească pe Dumnezeu. Intotdeauna e așa. Domnul nu trimite cu bucurie suferințe peste poporul său. El însă, știe că ele îl curățesc, îl întăresc credința și îl fac să vină mai aproape de Dumnezeu.

2. Dragostea de cuvântul lui Dumnezeu. Ezra a avut o adunare foarte doritoare după cuvântul lui Dumnezeu. În prima zi Ezra și tovarășii săi au vorbit din Biblie de dimineața până la amiază. Toată lumea a ascultat cu bucurie, deși n'aveau Biblia de azi. Aveau Legea lui Moise și o parte din proorocii.

3. Lacrimile și roadele pocăinței. Iudeii au ascultat cuvântul lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi. Lacrimi de pocăință, de durere pentru păcat, de rușine pentru trecutul nelegiuit al poporului lui Israel, au curs din ochii lor. Dar slavă Domnului că n'au fost numai lacrimi. Mulți oameni varsă lacrimi la auzirea Evangheliei. Dar rămân numai cu ele. Aici n'a fost astfel. Ei au trecut la fapte. Au trimis daruri celor ce nu aveau. Inimile încălzite de Cuvântul lui Dumnezeu, au izbucnit în dărnicie largă.

4. Cum s'a format Noul Testament. Pe lângă lecția din Biblie, vrem să învățăm puțin despre formarea Noului Testament. Pe autorii cărților Noului Testament îi cunoaștem mai bine. Iarăși tot Noul Testament s'a scris în timp de 60 de ani, pe când Vechiul Testament s'a scris în timp de peste o mie de ani. Apostolii și ucenicii au început să scrie după înălțarea lui Isus, care s'a petrecut cam la 30 de ani după Hristos și la 100 de ani după

Hristos toate cărțile Noului Testament erau scrise. Totuși Noul Testament n'a fost încheiat decât abia la 331 după Hristos la Cesarea. Până atunci scrierile Noului Testament au circulat prin bisericile separate una de alta, dar totuși privite ca și Cuvântul lui Dumnezeu. S'a simțit încet nevoia ca ele să fie alese din celelalte mii de scrieri cari apăreau neînțetate în viața creștină. De aceea pe la sfârșitul veacului al doilea cele patru Evanghelii și Epistolele lui Pavel erau unite împreună. Cuvântul „Noul testament“ n'a fost folosit până în 193 d. Hr. Conducătorii creștinismului au discutat și au scris multe până au ajuns, în prima jumătate a veacului al patrulea să stabilească cele 27 de cărți ca făcând singure parte din Noul Testament. Mâna lui Dumnezeu însă, i-a condus minunat ca astfel pe la 331 întreg Noul și Vechiul Testament să fie unite ca așa cum le avem azi.

Întrebări: 1. În ce vreme s'a ținut întrunirea din textul nostru? 2. Ce roade a adus captivitatea babilonică? 3. În cât timp s'a scris Vechiul Testament? 4. În cât timp s'a scris Noul Testament? 5. Cine a scris mai mult în Noul Testament? 6. Când s'a folosit prima dată cuvântul „Noul Testament“? 7. Cum s'a ajuns la unirea cărților Vechiului Testament? 8. Cum s'a ajuns la unirea cărților Noului Testament? 9. Câte cărți avem în Noul Testament?

Duminică, 12 Decembrie.

Carlea tuturor

Textul: 2 Timotei 3: 14—17: 4; 1—4.
Cuv. de aur: 119: 130.

Explicațiunile: A doua Epistolă către Timotei e ultima scriere pe care o avem de la Pavel. Ea e scrisă în preajma morții lui. Pavel se

găsește în închisoare. În ea se desvăluie inima lui plină de dragoste către prea iubitul său fiu spiritual, Timotei.

Invățăături spirituale

1. „Din pruncie cunoști sfințele Scripturi“. Cuvintele acestea sunt mărete. Aici nu e vorba de întreagă Biblia, ci numai de Vechiul Testament. Totuși mama lui Timotei i-a învățat aceste cărți din pruncie și i-a umplut sufletul cu ele. Aceasta e o pildă minunată pentru toate mamele și pentru toți tații. Părinții credincioși au o datorie supremă de a-și crește copiii în Cuvântul sfânt.

2. „Adevărata înțelepciune“. Pavel spune că în Scripturi se găsește adevărata înțelepciune. Ea e înțelepciunea care duce la mântuirea prin Isus Hristos. Într'adevăr toată înțelepciunea lumescă e nimic fără Evanghelie. Aici găsește omul adevărul întreg și viața fericită.

3. „Toată Scriptura este în suflată de Dumnezeu“. Aceasta înseamnă că ea e cartea făcută de Dumnezeu. Oamenii sfinți, cari au scris-o, n'au scris dela ei, ci cum le-a dat Duhul lui Dumnezeu să scrie. În ea ne vorbește Dumnezeu sufletelor noastre.

4. „Propovăduiește Cuvântul“. Pavel chiamă pe Timotei în fața lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos și aici vrea să-i pună la inima această datorie supremă de a vesti Cuvântul sfânt la timp și fără timp. Iată o mare datorie a noastră față de Biblie: cu orice ocazie și fără ocazie, să vorbim despre Isus, să ducem mai departe lumina Sa.

5. Traducerile Bibliei. Pe lângă lecția de azi vrem să învățăm ceva despre traducerile Bibliei. Aceasta ne va ajuta să știm cum a

ajuns Biblia până la noi. Vechiul Testament a fost scris în limba ebraică, iar Noul în limba greacă. Prin veacul al doilea înainte de Hristos s'a făcut prima traducere a Vechiului Testament din limba ebraică în cea greacă. Traducerea s'a făcut în Alexandria și s'a numit Septuaginta. Domnul Isus și Apostolii au citit din această traducere, Vechiul Testament în limba greacă. Și Timotei a învățat din această traducere.

Vulgata. Noul Testament a rămas în limba greacă aproape 300 de ani. Multe bucăți din el au fost traduse în limba latină, dar abia între 390—405 d. Hr., Ieronim a tradus întreg Vechiul și Noul Testament în limba latină. Această traducere, numită Vulgata, a fost de mare însemnătate, căci a adunat în sine toate părțile Bibliei și au ajutat-o să treacă astfel până la timpul reformei. Biserica ortodoxă și cea catolică n'au luptat să răspândească Biblia și s'o dea și altor popoare. De aceea a trebuit să treacă peste o mie de ani până ce Biblia a început să fie răspândită din nou cu mare avânt.

Primele texte biblice în limba română. În 1405 Ioan Huss, un profesor la universitatea din Praga, a început să învețe, între altele, că fiecare popor trebuie să aibă cuvântul lui Dumnezeu în limba lui. Invățătura lui Huss a ajuns până în Maramureș unde s'au făcut primele traduceri în limba română din Cuvântul lui Dumnezeu. Din acestea ne-au rămas până azi o bucată din Faptele Apostolilor, numită Codicele Voronețian și mai multe părți din Psalmi; Psaltirea Scheiană și Psaltirea Hurmuzaki. E interesant de știut că acestea sunt primele scrieri în limba

română descoperite până acum.

Luther și-a început lucrul pesie 100 de ani, dela 1505 înainte. Învățătura sa a ajuns până în Transilvania. Sașii din Brașov au întemeiat o tipografie și, cu ajutorul unui român, Coresi, care făcea traduceri, au tipărit în românește Noul Testament și două cărți din Vechiul Testament traduse din ungurește. Deci prima carte tipărită în românește a fost o parte din Biblie. De atunci încoaace s'au mai făcut următoarele traduceri: Noul Testament de Simion Șt. fan, mitropolitul ortodox al Ardealului la 1648. întreagă Biblia de Simion Micu la 1795, „Biblia de Iași” tipărită de Societatea Biblică, traducerea lui Nițulescu, traducerea de D. Cornilescu și acum o nouă traducere de Gala Galaction și Vasile Radu.

Întrebări: 1. Când a scris Pavel a doua epistolă către Timotei? 2. Cum de știa Timotei din pruncle Biblia? 3. Care e datorla noastră față de Biblie? 4. Care e datorla noastră față de Biblie? 5. Când s'a făcut prima traducere a Vechiului Testament în limba greacă? 6. Când și cine a tradus Vulgata? 7. Cum s'au făcut primele traduceri din Biblie în românește? 8. Sub influența cui au lucrat Sașii din Brașov împreună cu Coresi? 9. Când s'a tradus primadată întreagă Biblia în românește? 10. Câte traduceri avem azi?

Duminecă, 19 Decembrie.

Cea mai minunată veste

Textul: *Isaia 9:1-7; 11:1-10*

Cuv. de aur: *Ioan 3:16.*

Lecțiunea de azi trebuie să aibă duhul Căciunului. E ultima Duminecă înainte de sărbătoarea nașterii Domnului.

Explicațiuni: Isaia a trăit între 742—700 înainte de Hristos. Țara lui Zabulon și Neftali e Galileea. E numită Galileea Neamurilor, din pricină că aici era o mare amestecătură de popoare. Iudeii din Ierusalim disprețuiau pe Galileeni, pentru că nu erau Israelii curăț. Țara de dincolo de Iordan, e țara dinspre răsăritul Iordanului, acolo unde a trecut Isus cu corabia, Perea și Decapolis. Basilicul, despre care vorbește Isaia (11:8), era un șarpe foarte mare despre care se credea că otrăvește și cu suflarea lui.

Învățăturile spirituale

1. **Întunerecul păcatului.** Isaia descrie foarte interesant starea păcătoasă a Galileenilor. „Întunerecul împărătește”, „pământul este în necaz”, „acoperit de ocară”, „poporul umblă în întunerec” și locuiește în „țara umbrei morții”. „Jugul apasă asupra lui”, toiagul îl lovește spina și nălăua îl asuprește. Toate acestea descriu tabloul trist al unui popor ce zace în păcatele sale.

2. **Lumina cea mare.** Prin această țară întunecată de moarte apare deodată „o lumină mare”, care „acoperă cu slavă” țara, „înmulțește poporul”, „dă bucurii” și sfărâmă jugul, toiagul și nălăua care stăpănea. Aceste cuvinte ne duc în Evangheliile, unde îl vedem pe Domnul umblând prin satele și orașele, prin văile și pe dealurile Galileii, vindicând corpurile și sufletele, hrănind pe oameni trupește și sufletește și predicând mărețea veste a mântuirii. Ce țară fericită! Galileea a fost cea mai fericită țară din lume!

3. **Dumnezeul rea lui Hristos.** Proorocia aceasta s'a făcut cu vreo 700 de ani înainte de nașterea Domnului. Totuși proorocul nu numai descrie minunat pe Mesia, ci ne descopere un alt adevăr măreț: Co-

pilul care ni s'a născut, e numit între altele, și „Dumnezeu mare”. Deci încă în proorocii se învață că Isus va fi nu numai un mare prooroc și rege, nu numai cel mai bun dintre oameni, ci însuși Dumnezeu întrupat, descoperirea cea mai perfectă a Dumnezeirii. Da, noi vedem în Celce s'a născut în Iesle, ceea ce a spus Pavel: „Dumnezeu era în Hristos”.

4. Vorbire figurativă. Proorocii obișnuiesc mult să vorbească în „figuri”. Adică ei nu spun lucrurilor pe nume, ci folosesc niște asemănări pân' aștești ca să ne spună adevărurile spirituale. Bună oară când vorbește Isaia despre „odraslă”, „tulpină”, „vlăstar”, etc., știm că nu e vorba de niște lemne din pădure, ci de Isus și de părinții Săi. Tot astfel când el ne arată împăcarea între animalele dușmănoase: lupul cu mielul, pardosul cu iedul, leul cu vita, vaca cu ursoaica, leul cu bou, pruncul cu năpârca și cu basilic, știm că aici nu e vorba de animale, ci prin o figură de vorbire, Isaia ne descrie împăcarea pe care Isus o va aduce între cei mai dușmănoși oameni.

Intrebări: 1. Când a trăit Isaia? 2. Care e țara lui Zabulon și Neftali? 3. Arată cum descrie Isaia păcatul Galileii! 4. Cum știm noi din textul nostru că Isus a fost Dumnezeu? 5. Ce înțelege Isaia, prin odraslă și tulpină și prin lup și miel?

NU UITAȚI

**SĂ VĂ ABONAȚI DIN
VREME „CALAUZA”**

PENIRU ANUL 1938!

Duminecă, 26 Decembrie.

Cea mai mare carte

Textul: Psalmul 119:97-112.

Cuv. de aur: Ps. 119:105.

Explicațiuni: Psalmul 119 e împărțit în 22 de strofe, începând fiecare cu una din cele 22 de litere ale alfabetului ebraic. Fiecare strofă conține opt rânduri și prima literă din fiecare rând e aceea cu care începe strofa. Trebuie să ținem minte că psalmistul, care de sigur n'a fost David, n'avea din Biblie decât o parte din Vechiul Testament. Totuși el ne face pe noi de rușine în dragostea lui neajmurnită față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Minunile Bibliei.

1. Minunea unității ei. Una din cele mai mari minuni ale Bibliei e unitatea ei. A fost scrisă timp de 1600 de ani de peste 40 de scriitori cari nu s'au cunoscut mulți dintre ei de loc. Unii dintre ei au fost clobani ca Amos, alții savanți ca Pavel: unii au fost pescari ca Petru, alții au fost regi și prinți ca David și Daniel. Educația lor a fost cu totul deosebită. Moise a învățat în Egipt, Daniel în Babilon și Pavel s'a adăpat din cultura greacă. Unii au scris în Valea Mesopotamiei, alții în pustiiul Sinai, alții în închisorile Romii și alții pe insule. Nici odată nu s'au înțeles unii cu alții despre cele de scris. Niciunul dintre ei n'a știut că ceea ce scrie el, va deveni odată o parte a Bibliei. Totuși când cele 66 de cărți din Biblie a fost aduse laolaltă, ele au format o unitate izbitoare. Nicio contradicție nu există între ele. Cum se explică acest lucru? Dumnezeu însuși, Mîntea supremă a descoperit același adevăr acestor scriitori. Ei au fost înșuflați de Dumnezeu.

2. Minunea biruinței ei. Nu există carte pe pământ care să

fi fost atacată ca și Biblia. Dela Iolachim care a ars-o în jăratec până la comuniștii de azi care n'o primesc în Rusia, Biblia a fost batjocorită, atacată, acuzată, arsă, confiscată și osândită în toate veacurile. Mințile celor mai mari învățați oameni, penița celor mai mari scriitori au pornit împotriva ei cu o furie nebună. Cu toate acestea Biblia nu numai și-a biruit dușmanii, ea s'a răspândit în așa fel că azi e tradusă în aproape o mie de limbi. Milioane și milioane de exemplare se tipăresc și se răspândesc pe toată suprafața pământului. Și nu se învechește de loc. Alte cărți pier din lume prin simplul fapt că ajung vechi și nu le mai ia nimeni în seamă. Biblia e mai nouă azi ca oricând. Cum se explică acest fapt? E mâna lui Dumnezeu asupra ei, care o ajută.

3. Minunea lucrării ei

**Ați reînnoit abonamentul la
CALĂUZA pe anul 1938?
Nu amânați!**

PROGRAMELE SOCIETĂȚILOR TINERETULUI

de Dănilă Păescu

Duminică, la 3 Octombrie

Isus și tineretul

Textul: Marcu 10:17—27.

1. Isus a trăit o viață de tânăr. La vârsta de treizeci și trei de ani, a plecat dintre oameni. Toate minunile, învățăturile și viața Lui curată, au avut loc în timpul tinereții. La doisprezece ani ulmește pe cărturarii Templului prin răspunsurile și întrebările Sale. La treizeci de ani nimeni nu poate sta îm-

pin inimile oamenilor. Aceasta e cea mai mare minune. Bănăduții cei mai mari au cltit-o și au devenit sfinți. Măncătorii de oameni din Africa s'au brănit din ea și au devenit cei mai blânzi oameni. Toate cărțile din lume puse laolaltă, toate truda oamenască, toată educația și toată cultura oamenească n'a făcut atât ca să îndulcească legăturile într-oameni, ca să acucă pace și liniște în suflet, ca să ajute pe oamenii să-și birulască patimile, ca să împăciulască popoarele războinice și ca să apropie pe om de Dumnezeu, cât a făcut această carte măreață. — BIBLIA. Cum se explică acest fapt? Duhul sfânt o are de armă prin care aduce o lume pierdută la picioarele Dumnezeului Iubirii.

Să studiem această carte, să-l trăim poruncile ei și să jertfim tot ce avem ca ea să se răspândească în întreagă România.

Întrebări: 1. Cum s'a format Psalmul 119? 2. Cum se explică unitatea Bibliei? 3. Descrie lupta și biruința Bibliei! 4. Arată lucrarea ei în viața individuală și socială.

potriva învățăturilor Sale. Iar trei ani mai târziu își dă sfârșitul într'un mod care este o minune a veacurilor.

2. Isus a iubit pe tinerii. El a fost Mântuitorul care dorea să salveze o lume pierdută în păcat. Dar pentru tinerii inima Lui bătea într'un chip deosebit.

a) Apostolii săi au fost chemați în floarea vieții. Între ei găsim pe Ioan, tânărul, despre care se spune în mod special

că Isus îl lubea. Ori de câte ori dorea un cerc mai restrâns al ucenicilor, Ioan era printre pușinii aleși. Ultima privire și ultimele cuvinte de pe cruce le schimbă cu Ioan.

b) Casa în care obicinula să se odînească era casa tinerelor, Marta și Maria. Morții, pe care l-a înviat, au fost aproape toți tineri.

c) Tănărul bogat. Unul dintre cele mai frumoase tablouri din Noul Testament, este întâlnirea Lui cu acest tânăr. Când l-a văzut în genunchi, Cuvântul ne spune: „Și Isus s'a uitat țintă la el și l-a iubit...” Ce cuvânt frumos: „S'a uitat țintă la el” S'a interesat de viața lui tânără.

d) Isus a venit să mântuiască pe tineri. Tănărul bogat dorea viața cerească și Isus s'a bucurat de această dorință. L-a chemat să vină spre cer împreună cu El. Dorea să-l ducă de mână în veșnicie. Dorea să-l vină în ajutor când drumul sfânt va fi plin cu spini și bulgări.

e) Isus a chemat pe tineri la lucru. Tănărului Ioan îi încredințează o misiune specială. Pe drumul mare, ce coboară din Damasc spre Ierusalim, lese în calea unui tânăr, numit Saul, pe care-l cheamă la cea mai mare misiune la care a fost chemat vreun om vreodată.

3. Tinerii au ascultat pe Isus. Ioan a rămas lângă el până la sfârșit. Pavel își sfârșește viața sub sable pentru El. Ștefan moare în genunchi sub ploaia pietrelor. Timotei, Marcu, Tit și un marc nor de martori tineri ne cheamă să urmăm pe Isus.

Duminică, 10 Octombrie

Nebunul derzător, — glumețul

Prov. 14, 9.

„Cel nesocotiți glumesc cu păcatul.”

I. Ce înseamnă să glumești cu păcatul? Felul ușuratic de a trata păcatul înseamnă a glumi cu el. Nu auzim noi de atâtea ori pe oameni că răd: Ha, ha. Nu vedem pe oameni dând din umeri și din mâni cu nepăsare? De ce răd ei? Față de ce sunt nepăsători? Răspunsul este: de păcat. Biblia ne spune că cei ce glumesc cu păcatul, sunt nesocotiți, în alte cuvinte, nebuni. Ei pot să fie nebuni culti.

II. Și sunt pre mulți care glumesc în felul acesta.

1. În convorbirile noastre de toate zilele, când se întâmplă să auzim câte o veste dărească despre viața câte unui tânăr nu prea cinstit, oamenii obișnuiesc să spună: „Așa sunt tinerii”. Aceasta ar arăta că tinerețea nu-i tinerețe dacă nu este încununată cu fapte murdare. Apoi auzim pe oameni spunând: „Lasă că n'o să fie tot așa.” Ca și când trecerea anilor ar spăla păcatul. Aceste păreri ale oamenilor ne arată ușurința cu care oamenii se gândesc la păcat. Încearcă să netezească talazurile păcatului cu vorbe și speranțe goale.

3. Priviți cât de ușor se cântăresc plăcerile de toate zilele. Exemplu: purtarea tinerilor în societate sau acasă.

3. Chiar în viața credincioșilor se observă cum se glumește cu păcatul. De ce ne este tot una că venim la adunare sau nu? De ce suntem nepăsători dacă lucrăm pentru Hristos sau nu? Dacă cineva își rupe un picior, lumea aleargă să-l ajute în timp ce atâția nenoro-

ciți merg spre pierzare și credincioșilor nu le pasă.

III. Textul nostru ne spune că cel ce reduce păcatul la o glumă, este un nebun. Dece folosește scriitorul un cuvânt atât de aspru? Pentru că este adevărat.

1. Păcatul este ceva lăuntric. El are de aface cu stricarea voinții. El este putregaiul vieții lăuntrice. El este deformarea omului întreg. Dintr-o asemenea fântână otrăvită, fărădelegea curge în două direcții:

a) În fapte rele. Ioan ne spune că păcatul este o încălcare a legii. Adică păcatul te face să făptuești ceea ce Dumnezeu a interzis.

b) Păcatul nu constă numai în făptuirea răului, ci și în lipsa de a face bine. „Cel ce știe să facă bine și nu face, comite păcat“. Să vezi drumul cel bun și să nu mergi pe el, înseamnă păcat. Să cunoști felul de viață pe care trebuie să o străiești și să n-o începi, înseamnă păcat. Să privești ușuratec la starea nelegluită a inimii nu este partea înțelețului, ci a nebunului.

c) Cel ce glumește cu păcatul este un nebun din cauza urmărilor păcatului. Păcatul a ruinat Babilonul, Roma, Nîntve, Ierusalimul cu popoarele lor. Păcatul a ruinat casa lui Eli, pe fiul lui David, Amon și Absalom. Păcatul desparte pe om de Dumnezeu. El desparte pe om de partea lui dea mai bună.

Duminecă, 17 Octombrie

Avraam

Textul: Genesa 22:1—19

În tăcerea adâncă a deșertului, Avraam a găsit pe Dumnezeu, căruia i s-a închinat toată viața.

1. Avraam, credinciosul. În toate mișcățile și faptele

acestui bărbat iese la lumină credința lui mare în Dumnezeu nevăzut. Pe timpul său, oamenii se închinau la mai mulți zei fie din piatră, soare, lună, stele. Avraam a ajuns la cunoștința unui singur Dumnezeu care a crecat cerul și pământul și care pretindea ascultare din partea oamenilor.

În fiecare clipă a fost gata să se supună la tot ce Dumnezeu i-a cerut. Pentru cei necredincioși asemenea supuneri au însemnat curată nebunie, dar pentru Avraam cel mai înalt ideal. Într'un timp Dumnezeu îi cere se părăsească locul său de naștere și să meargă în Canaan și Avraam pleacă fără murmur.

2. Avraam omul păcii. Domnul Isus spune că sunt fericiți făcătorii de pace, căci acela fiu ai lui Dumnezeu se vor chema. Și Avraam a fost fericit. Dela el ne-au rămas niște cuvinte memorabile: „Să nu fie ceartă între noi, căci suntem frați“. Să ajungi la pace cu cineva, este o biruință mai mare decât agonisirea averilor. Avraam, după ce îi pune în vedere lui Lot că pacea stă mai presus de orice, îl lasă pe acesta să-și aleagă partea cea mai bună a țării în timp ce el rămâne pe dealurile sărăcăcioase, dar cu Dumnezeu. Dar prin această faptă el s'a apropiat mai mult de Dumnezeu, care i-a dat toate din belșug, atunci când Lot nu mai avea nimic.

3. Avraam, iubitorul de Dumnezeu. Domnul Isus spune că cea mai mare poruncă este: să iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot cugetul și cu toată puterea ta. Avraam întrece, în privința aceasta, pe mulți muritori. O sută de ani a avut un singur dor, să albă un copil. Când cei trei străini au fost ospătați în casa sa, au observat această dorință. Când, în sfârșit, îl are pe Isaac, Dumnezeu îi cere jertfă. Și Avraam pleacă fără murmur să-l sacrifice. Atât era de hotărât să asculte,

Încât Dumnezeu a trebuit să strige de două ori ca să l oprească.

4. Avraam, omul rugăciunii. Legătura, ce l-a ținut în unire cu Dumnezeu, a fost viața lui de rugăciune. Istoria lui este presărată cu următoarele expresii: „Și Avraam ridică acolo un altar Domnului“. Altarele acestea erau dovada vieții lui de rugăciune. Rugăciunea l-a făcut să simtă pe Dumnezeu aproape. Rugăciunea l-a oprit credința, rugăciunea l-a dat putere să se supună la tot ce voia Dumnezeu.

„Domne învață ne să ne rugăm.“

Duminecă, 24 Octombrie

Demas, dezertorul.

Textul: 2 Timotei 4, 10

„Căci Demas din dragoste pentru lumea de acum m'a părăsit“

Pavel, în lucrul misionar, a fost înconjurat de oameni tineri. Aceștia au fost: Luca, Marcu, Tit, Demas și alții. Pavel, în scrierile lui, îi pune în curent cu veștile pe care le avea despre unii și despre alții. Într-o asemenea scrisoare, trimisă lui Timotei, a trebuit să scrie aceste cuvinte dureroase: „Demas, din dragoste pentru lumea de acum m'a părăsit“.

1. Demas nu a fost un criminal sau hoț. Vina și păcatul care l-a adus ruina, a fost atât de neînsemnat, că de multe ori, nici nu ne gândim la el, ca și la un păcat. Pavel spune: a iubit lumea și a plecat. Cuvintele lui Pavel par a ne spune că iubirea de lume și iubirea de Dumnezeu, nu pot locui în aceeași inimă. Aceste cuvinte par a ne face cunoscut, că atunci când iubirea de lume intră în inimile noastre, iubirea lui Dumnezeu țese afară. Iacob spune și mai apăsător: „Iubirea lumii este vrășmășie față de Dumnezeu“ Isus a spus lui Pilat că Împărăția sa

și servii Săi nu sunt din această lume. Adică urmașii lui Isus trebuie să fie liberi de iubire de lume.

2. Care este lumea pe care nu ne este permis să o iubim? Desigur că nu este vorba de lumea naturii cu munții, văile, florile și apele ei. Când Dumnezeu le-a creat, le-a găsit că sunt bune. Noi, iubindu-le, iubim lucrul mâinilor lui Dumnezeu nu ne interzice să iubim lumea oamenilor. El Si-a dat pe Unul născut Fiul al Său pentru lumea oamenilor.

Lumea pe care este vorba să n'o iubim este lumea nevăzută, dar foarte aproape de noi. Care este păcatul care împiedică viața să devină asemenea lui Isus? Este că atâta din noi fac multe lucruri ca să-și placă lor. Egoismul este spiritul care guvernează lumea. Iubirea de lume înseamnă să ajungi sub influența „iubirii de sine“. Deci, în cuvintele lui Pavel putem citi astfel: „Demas m'a părăsit dorind să trăiască cum îi place lui“.

Dorința de a ne place nouă înșine nu merge totdeauna în același direcție, dar ea în totdeauna ne îndepărtează de Dumnezeu. Fiul răătăcit, sub puterea acestui duh al egoismului, a plecat de acasă, în timp ce fratele lui mai mare sub puterea aceluiaș duh a rămas acasă. Unul dorind să facă ce-i place, merge la cârclumă, iar altul încearcă să facă ce-i place mergând la biserică. Demas s'a simțit prea îngrădit în viața sfântă, plină de suferințe în care trăia Pavel, și a plecat să caute altă mai liberă, departe de Pavel, de lucrul și de Hristosul lui Pavel.

El a plecat la Tesalonic unde poate s'a îmbogățit, dar a pierdut pacea care întrece orice înțelegere. Pavel a rămas în temniță, în lanțuri, dar aproape de cununa care nu se vestejește, aproape de ziua a cărui soare nu apune nicicând. „Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume“, 1 Ioan 2; 15.

Duminecă, 31 Octombrie

Iosif

Textul: Geneva 37: 1—28

I. Iosif în casa tatălui său.

El a fost iubit de tatăl său pentru că:

1. A fost răscut la bătrânețe de către femeia pe care o iubea mai mult și pe care o chema Rachel.

2. Iacov a iubit Iosif, pentru că a fost un copil bun. El spunea tatălui vorbele și purtările rele ale fraților. Iosif nu se simțea bine în prezența vorbelor și purtărilor rele. Iosif a fost un băiat muncitor. Când Iacov dorea să aibă știri de la copilul lui ce plecaseră cu turmele, trimite pe Iosif la ei.

II. Iosif în fața lui Potifar.

El fusese vândut ca rob într-o vârstă fragedă, la șaptesprezece ani. Gen. 37: 2. Trăise la tatăl său ca un prinț și acum vândut rob în țară străină.

1. Ajuns rob între alți robi, el a căutat să fie mic în fața tuturor. I-a plăcut să salute pe toți, să slujească tuturor. Prin muncă ajunge să fie cel mai mare peste averile lui Potifar.

2. În casa stăpânului său a trăit ca un adevărat sfânt. Stăpânul îl făcuse și pe el stăpân. Robii ceilalți se închinău pretutindeni. Femei și fete îl ațin calea ca să-l amăgească, dar Iosif rămâne servul credincios al lui Iehova. Iosif a rămas om cinstit. N'a furat pe stăpânul său ca să se îmbogățească. Când femeia lui Potifar vrea să-l atragă în desfrâu, fuge din casă și preferă temnița decât păcatul.

III. În temniță.

Aici a fost aruncat într-o sclăvie mai neagră decât în casa lui potifar. A fost întemnițat pentru un păcat pe

care nu l-a comis niciodată. Dar el se încrede în Domnul. Incepe iarăși de jos. Salută din nou și slujește pe robi. Încearcă să ajute celor neputincioși. Când îi vedea abătuți în gândurile lor, căuta să i mângâie. Nu s'a dat înapoi dela nici un lucru prin care putea să fie de folos altora. Directorul închisorii îl pune încurând mai mare peste cel închis.

IV. La palat.

Înțeleptul regatului, neputând tălmăci visul lui Faraon, au fost cu toții condamnați la moarte. Spalma celor condamnați a adus aminte paharnicului despre Iosif. Faraon era tulburat, magii și vrăjitorii plini de spaimă. Iosif vine în momentele acestea ca salvatorul situației. Dumnezeu l-a scos din temnița de sub pământ. Primul lui cuvânt în înaintea împăratului este Iehova. Pe Dumnezeu îl descrie ca mai mare decât toți împărații.

V. Iosif ca stăpân.

Ajuns mare, n'a căutat să se răsbune pe cei ce l-au asuprit. Experiența câștigată ca muncitor în casa lui Potifar și în temniță, îl vine acum în ajutor. Iosif salvează viața Egiptului și a fraților săi în timpul foametei. Două idealuri l-au condus în viață. Primul a fost sfințenia vieții, prin care trăia în roșărie cu Dumnezeu. Al doilea a fost munca neobosită.

Duminecă, 7 Noemvrie

Credința

Textul: Evrei 11:1-40

1. Credința stă în legătura cu omul launtric. Ea trebuie să fie busola după care se conduce viața oamenilor. Ea este puterea care pune în mișcare omul. Ea este ancora, care se înțeapă în stânci răslețe. Ea este ingerul care duce de mână pe om spre limanurile

mal depărtate decât orizontul ochilor și puterea minții.

I. **Credință în lucrurile pământești.**

I. **Descoperitorii.** Oamenii cari merită să fie pomeniți, sunt cei cari ne-au dat descoperirile și invențiile de cari ne folosim. Ce frumoasă este civilizația americană cu bogăția și Edison cu sutele lui invenții! Dar, pentruca această civilizație să poată lua ființă, a trebuit să trăiască un om al credinței, Cristofor Columb. El a crezut în pământul pe care-l va găsi dincolo de apa cea mare. Mulți învățați și regi din vremea lui nu aveau această viziune. Dela oameni ca și el avem telefonul, electricitatea, mașina cu aburi, etc.

II. **Credința desăvârșită.**

Seriozitatea unei școli se cântărește după măsura de cultură pe care o dă elevilor. Siguranța unui stat stă în fericirea de care face părtași pe supușii săi. Credința desăvârșită se cunoaște după roadele ei bune. Isus a spus: „Aveți credință în Dumnezeu“. Roadele credinței, care ne au dat descoperiri și cuceriri, sunt trecătoare, pe când roadele credinței în Dumnezeu sunt veșnice.

1. Primul rod al credinței în Dumnezeu este bucuria, pe care o primește cel ce s'a împăcat cu El prin jertfa lui Isus. Păcătosul, prin credință, devine copilul Tatălui ceresc. Bucuria aceasta este stânca de care se vor sfârâma toate greutatele vieții.

2. Al doilea rod al credinței este viața curată pe care o produce o asemenea credință. „Cel ce are pe Dumnezeu, nu poate păcătui“.

3. Ultimul rod al credinței este cerul cu raiul și veșnicia lui Dumnezeu. Domnul Isus ne-a spus: „Mă duc să vă gătesc loc, ca unde sunt Eu, să fie și servii Mei“. Acest loc nu ni-l pot

oferi descoperirile și invențiile, ci numai Dumnezeu prin Isus Fiul Său. „Să nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine“. Ioan 14:1.

Duminică, 14 Noembrie

Martorii lui Isus

Textul: Fapte 1:1-9

Isus Și-a numit urmașii în diferite chipuri: ucenici, prieteni, frați, martori. Numele de martori li l-a dat când s'a ridicat la ceruri. Scopul petrecerii lui iztre apostoli a fost ca să - l făcă martori. Acesta este titlul de absolvență a minunatei școli prin care au trecut ei alături de Isus.

1. Noi trebuie să fim martori vieții sfinte pe care a trăit-o Isus, prin pilda noastră. Isus, în rugăciunea lui mijlocitoare, cere Tatălui ca ucenicii Lui să fie sfințiți cu adevărul ceresc. Când Isus a vindecat pe bolnavul de treizeci și opt de ani, și a scăpat dela moarte pe femeia prinsă în curvie, le-a spus: „Du-te și de acum să nu mai păcătuești“. La sfatul ceresc, Dumnezeu a întrebat pe diavol dacă cunoaște pe Iov, neprihănitul. Cea mai frumoasă strălucire din viața lui Isus, a fost viața lui curată.

2. Noi trebuie să fim martori cari predică pe Isus. Paralicul vindecat s'a dus spună că Isus i-a dat sănătate. Orbul din naștere spune că Isus i-a dat vederea și că Isus este un neprihănit, deaceia îl ascultă Dumnezeu. Femeia Samaritană s'a dus în cetate să spună Samaritenilor că Isus este Mesia. Petru a spus la Rusali că Isus este Fiul lui Dumnezeu, care a înviat din morți. Filip a spus lui Natanael că a găsit pe Regele lui Israel. Pentruca Evanghelia să ajungă la oameni, este nevoie ca urmașii Lui să o vestească prin grai viu.

3. Martorii lui trebuie să l vestească prin faptele lor bune. Sub primul punct am arătat că viața noastră trebuie să fie lipsită de orice păcat. „Și fără de sfințenie nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu“. Dar viața noastră trebuie să fie plină cu fapte bune. Viața lui Isus n'a constat numai în aceea că a fost lipsită de păcat, ci a fost plină cu fapte bune. Noi nu ne-am făcut datoria numai prin faptul că ne păzim de păcat. Un pom nu e bun numai dacă nu produce roade sălbatice, ci numai dacă va produce multe roade bune. Prin viața noastră plină de fapte bune, aducem cerul mai aproape. „Ca oamenii văzând faptelele voastre bune să preamărească pe Dumnezeu“. Când Cărturarii și Fariseii criticau pe Isus că stă alături de vamași și păcătoși în casele lor, Zacheu s'a sculat și a vorbit: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor și dacă am înșelat pe cineva, i o dau înapoi împătrit“. Robul care n'a lucrat cu talentul lui, a fost aruncat în întunecul de afară. „Dacă dreptatea voastră nu va întrece cu mult dreptatea Cărturarilor și a Fariseilor nici de cum nu veți intra în Împărăția lui Dumnezeu...“ Domnul Isus a mai spus: „Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez“, și „Lucrați până este ziua, căci vine noaptea când nimeni nu poate lucra“.

Duminecă, 21 Noembrie

Luca-doctorul preaiubit

Textul: II. Timotei 4: 1-18.

2. Timotei 4 11. „Numai Luca este cu mine“.

Pavel scrie aceste cuvinte din închisoarea dela Roma, din care n'a mai ieșit decât ca să i se taie capul. De aici, din tennifă, bătrânul erou se gândește la amicii lui de afară. Pe unii i-a trimis pe câmpul de misiune ca Timotei, Tit,

etc. Alții predicau Evanghelia ca să i îngreueze lanțurile. Dar apostolul se bucură că Evanghelia e predicată. Scriind aceste cuvinte, obrjiții lui sunt scâlțați în lacrimi. El plânge, pentru că unul lipsește dela datorie. El l a părăsit pe Pavel, lucrul și Hristosul lui Pavel. El plânge, pentru că Demas s'a dus departe, ca să iubească lumea. Dar în mijlocul acestor întristări are o mângăiere: „Luca este cu mine.“

1. Cine este Luca? Cine este omul acesta în care Pavel se încrede așa de tare? Pavel și Luca nu erau rudenii de sânge. Nu aveau aceeași naționalitate. Pavel este evreu, iar Luca dintre Neamuri. Totuși ei au fost frați, pentru că se închinau aceluiași Domn. Ei aveau același experiență a mântuirii și a iertării, primită dela Isus, Mântuitorul lor comun.

2. Când a devenit Luca creștin. Nu știm când și cum a fost el convertit, dar știm că acest bărbat, care stă lângă ușa închisorii lui Pavel, are experiența nașterii din nou. Cel mai important lucru nu e să știi momentul când ai fost convertit, ci dacă ești un convertit în prezent. Este frumos să poți cânta: „La cruce, la cruce, lumina am zărit“, dar mai fericit ești când poți cânta: „O, ce simțire, îl am pe Isus“. Nu știm când și cum s'a convertit Luca, dar știm că el este creștin.

3. Luca a fost un scriitor însemnat. Din cele 66 de cărți din Biblie, 64 au fost scrise de Evrei, și numai două de unul dintre Neamuri. Aceste două au fost scrise de Luca. Cărțile lui sunt unele din cele mai frumoase. Evanghelia lui Luca cu istorisirile ei scurte și frumoase și Faptele Apostolilor, care înșiră lucrările apostolului și ale bisericii primitive.

4. Luca, câștigător de suflete. El cercetează adevărul și scrie două epistole, ca să aducă la Hristos pe nobilul Teofil, Luca 1. 3—4. Fapl. 1. 1. Când Luca a scris aceste două scrieri, și-a înmulțat penița în viață. Ee au dus viață prelutindeni. După ce voiu ajunge în cer și după ce mă voi întâlni cu Isus, voi pleca în căutarea lui Luca, ca să-i mulțumesc pentru statornicia cu care a stat lângă Pavel și pentru minunatele lui scrieri.

Duminecă, 28 Noemvrie

Pavel și Evanghelia lui Hristos

Textul: Romani 1: 1—15.

Iu timp ce Pavel a crezut și a început să predice, nu avea Noul Testament în forma de azi. Luca și Marcu, cari au scris Evangheliile, erau tovarășii lui Pavel. Totuși Pavel se laudă cu Evanghelia lui Hristos, puterea lui Dumnezeu.

1. Hristos, Evanghelia lui Pavel. Pavel cunoscuse pe Isus din mărturia depusă de Ștefan și făcu cunoștință cu El pe drumul Damascului. Atât în cazul lui Ștefan cât și cu ocazia întâlnirii, L-a văzut pe Hristos, puterea lui Dumnezeu. În timp ce Ștefan vorbea, fața lui strălucea ca a unui înger. În timp ce-l omorau cu pietre, el se ruga pentru dușmanii lui. A văzut pe Isus, a cărui strălucire L-a orbit și a cărui putere l-a răpus. Vocea lui Isus l-a pătruns și l-a schimbat. Si acest Isus, puterea lui Dumnezeu, a devenit Evanghelia lui Pavel.

2. Datoria lui Pavel. El, împreună cu toți cari L-au urmat pe Isus, au simțit datoria să-L facă de cunoscut oamenilor. El a înțeles că trebuie să fie un martor. Când a văzut lumea ce se sbate în păcat, iar de altă parte un Mântuitor vrednic de a mântui, a simțit

că este nevoie de un predicator care să aducă lumea la Hristos. Când se gândea la importanța acestei chemări, a exclamat: „Vai mie, dacă nu voi predica Evanghelia“!

3. Dorința sfântă a lui Pavel. Frașilor dela Roma le scrie: „Eu am o vie dorință, să vă vestesc Evanghelia, vouă, celor din Roma“. Aceste cuvinte exprimă ceva, mai adânc decât o datorie. Ea exprimă cea mai înaltă dorință a sufletului. Atunci când predicarea Evangheliiei va deveni pasiunea sfântă a unui predicator, Evanghelia lui Isus va deveni o putere în viața și cuvintele lui.

Duminecă, 5 Decemvrie

Jadul.

Textul: Luca 16:19—31

Cuvântul „iad“ este unul dintre cele mai des discutate între oameni. El umple de groază cele două vârste opuse, tinerețea și bătrânețea. El este cunoscut ca un loc de ră-plată a Diavolului și a slujitorilor săi. Dovezi despre existența lui avem:

1. În judecata noastră. În mintea noastră nu putem concepe o răsplătire a binelui, fără se există și o pedepsire a răului. Oamenii obișnuesc să plătească sau să fie recunoscători cu bine pentru un lucru sau faptă bună. Dar tot oamenii au făcut legi pentru pedepsire a răului.

2. Domnul Isus a vorbit apăsător despre existența iadului. El ne vorbește în Luca 16, despre bogatul care n'a vrut să cugete la existența iadului. Dar s'a trezit acolo. El ne spune că la judecata din urmă, oamenii se vor împărți în două și o parte care va fi vinovată, va merge în iad.

3. Iadul nu este numai o clipă de chin. Dacă bogatul ar fi știut că acest chin este pentru o clipă, el n'ar mai fi făcut intervenții Biblia, ne spune că, chinul din iad va dăinui până în vecii vecilor.

Iadul este locul remuşcărilor, a părerilor de rău. Acolo vor dori toți să se pocăiască. Dar aceasta va fi imposibil. Ați văzut o mamă plângând pentru că nu și-a dus din vreme copilul la doctor? Ați văzut oamenii plângând pentru că nu și-au asigurat avere înainte de a fi ars? Și lacrimile celor din iad vor fi cu atât mai amare când își vor aduce aminte că ar fi putut să trăiască foarte ușor și altcum și n'au voit. Că a fost de multe ori aproape să se holărească pentru Isus și n'au făcut-o. Multe cântări și rugăciuni, auzite în adunare, îi vor arde ca locul.

Duminică, 12 Decembrie

Primește-L pe Isus

Textul Apocalips 3: 14—22.

Sunt multe motive pentru cari tu trebuie să-L primești.

1. Pentru că tu ai nevoie de El. Într'un oarecare oraș din Austria, este un pod ce leagă mările unu râu care împarte orașul în două părți. Pe acest pod se află două sprezece statui ale lui Hristos. El este reprezentat ca un semănător și toți plugarii cari trec pe acolo I se închină. O altă statuie îl înfățișează ca tâmplar și toți meseriașii I se închină. Alta îl înfățișează ca medic și toți bolnavii se apropie de El. In alta El e înfățișat ca marinar și toți oamenii mării se pleacă în fața Lui. Noi nu știm dacă cele de mai sus sunt întocmai așa cum ne sunt istorisite.

Dar știm că în Isus găsim tot și primim tot ce avem lipsă.

2. Tu trebuie să-L primești pentru că El are nevoie de tine. El dorea să-Și arate omenilor gloria, prin tine. Oamenii mai bine se vor putea convinge despre puterea Lui, după ce văd ce poate El face în viețile noastre. El își va arăta prezența și iertarea Lui atât în viața te, cât și în a mea. Un om privea în sus la plafonul unei biserici, frumos pictată, până I s'au oboșit gâtul și ochii. Un altul de lângă El, privea plafonul într'o oglindă ce o ținea în mână, care îi reflecta frumusețea bolții fără ca să se obosească; privind în sus. Oamenii, ca să-L primească pe Isus, trebuie să-L vadă în viețile noastre.

3. Tu trebuie să-L primești pe Isus pentru că ea ce este El. Isus a spus: „Cine m'a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” In Isus noi ne apropiem de Dumnezeu Tatăl. Isus este cea mai minunată descoperire a lui Dumnezeu, făcută lumii.

4. Tu trebuie să-L primești pentru că ea ce face El. El stă la dreapta lui Dumnezeu, ca să mijlocească pentru noi. Băiatul unu judecător murea pe câmpul de luptă, în timp ce un camarad sărac îl mângăia. Muribundul zise: „Scrie cuvintele pe cari ți le dictez pentru tatăl meu și eu voiu iscăli: „Dragă tată, acesta este prietenul meu. El m'a ajutat când eu am murit. Ajută-l și Dia pe el.” Apoi luând penița a iscălit: „Pentru numele lui Carol.”

Când judecătorul l-a văzut pe săracul acela cu scrisoarea în mână, l-a dat la o parte, crezând că este un cerșetor. Dar când fu făcut atent că scrisoarea este a fiului său mort și-a vădit iscălitura, a îmbrățișat pe acel sărman lăncar și a zis: „Tot ce am eu stă la dispoziția ta”.

Hristos a murit pentru tine și, pentru numele Lui, Tătăl ceresc îți va da tot binele de care dispune.

Duminică 19 Decembrie

Rășboinicul creștin.

Textul I. Timotei 6: 1—10

Religia face apel la calitățile eroice ale omului sau femeii. Viața creștină nu este un lucru care poate fi început cu un gând ușuratic. Noi nu vom ajunge în ceruri purtați pe paluri cu flori. Trebuie să luptăm înainte de a primi domnia.

Un soldat rășboinic trebuie să aibă anumite calități speciale, pentru ca să poată lupta.

I. Prima calitate este lepădarea de sine.

1. Pe de o parte lepădarea de sine, înseamnă renunțarea la eul nostru, la plăcerile noastre păcătoase. Un luptător renunță la lux vătămător cu scopul ca pulerile să-i fie bine păstrate.

2. Lepădarea de sine are și o parte pozitivă. Ea se gândește la binele altora. Nu-i este ușor unui soldat să-și părăsească prietenii, casa și toate interesele lui personale, dar el le părăsește de dragul patriei sale. Misionarii, cari pleacă în țări străine, trebuie să renunțe la multe comodități, dar în fața egoismului, pun mântuirea sufletului.

II. O altă calitate de care soldatul creștin are neapărată nevoie, este curajul.

Viața creștină constă dintr-o luptă morală continuă care cere curaj în înțelesul cel mai înalt. Pentru untânăr, uitarea la un post bine plătit, sau respringerea unui angajament cu venituri mari numai pentru că este un creștin, nu este un lucru tocmai ușor. Pentru ca o fe-

meie creștină, să-și păstreze todeauna caracterul ei nobil, desprețuind tot ceiace ar putea înjosii ființa ei creștină, se cere curaj.

III. A treia calitate pe care un soldat creștin trebuie să o aibă este spiritul și obiceiul ascultării.

Ființa soldatului creștin față de capitanul mântuirii sale trebuie să fie aceasta: „Vorbește Doamne căci servul tău ascultă” sau „Doamne, ce dorești fie să fac?” sau: „Iată-mă, trimite-mă”

Cât de vrednic este el conducătorul nostru, cu să-l iubim cât mai sincer ca să-l urmăm credincios în toate luptele din cari trebuie să ieșim biruitori. „Luptă-te lupta cea bună.”

Duminică, 26 Dec.

Nașterea Domnului

Textul Isala 9: 1—7a

Maria. Nașterea Domnului e cea mai minunată întâmplare din câte văzuse pământul. Felul cum Dumnezeu știe să privească din cer, pentru a lua contact cu oamenii este minunată. Din mulțimea femeilor distinse, culte, din familie bună, El alege pe Maria, o fată săracă dela țară. Maria, în cântarea ei de laudă, spune că Dumnezeu a privit spre dânsa, din cauza umilinței în care și-a trăit viața. Și de câteori Dumnezeu caută să-și aleagă o unealtă pentru a desăvârși o faptă, o alege dintre cei umili. Sau mai înainte de a-i întrebuința, îi coborâ pe drumul umilinței. Astfel au fost: Moise, David, Ghedeon, Pavel, Mântuitorul, Insuși a fost cea mai umilă ființă.

Păstorii. Cea mai mare veste care a fost trimisă vreodată oamenilor, a fost vestea nașterii. Trimisul care avea să dea în știre a

ceastă veste, a fost un înger însoțit de un cor ceresc. Străluciri din alte lumi, cuvântări îngerești și corul cel mai frumos al cerului fu trimis la niște păstori săraci de pe câmpiile Betlehemului.

Cântarea îngerilor. Știm ceva despre această cântare.

1. Ei au cântat slavă lui Dumnezeu din înălțimi. Ei au vorbit despre fările pe cari nu le cunoaștem încă, despre minunatul Univers sau Universuri, despre tot ce învățații au încercat cu alătea ferife să descopere în în legătură cu Universul. Ce cântare minunată a fost. Ceeace savanșilor nu li s'a dat să știe, Dumnezeu a comunicat păstorilor. A doua strofă a a cântării fu: „Pace și bună învoire în're oameni”. Ce fac congresele oamenilor polițicii? Incearcă

să stabilească pacea între popoore.

Muzica. Afară de cuvinte, o cântare mai are muzică, melodie. Ce bine face sufletului nostru când auzim o muzică frumoasă. Dar în fața păstorilor, au cântat ființe cari din veșnicii tot cântă. În cântarea lor domnește cea mai desăvârșită armonie. Și păstorii au auzit-o.

Misiunea păstorilor. Ei au plecat imediat să caute pe noul născut și să i se închine. Urmarea acestei ascultări a fost bucuria care au avuto la înțoarcere și care i a însoțit toată viața. Ei s'au rein-tors la turmele lor, cântând de fer-ricire. Ce este pentru tine, linere Crăciunul? Din închinarea ta din această sărbătoare rămâne vre bucurie? O, încearcă să te închini lui Isus dintr'adevăr și El îți dă tot ce lipsește sufletului tău.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE PENTRU COPII

Intocmite de sora Mărioară Pascu

Duminecă, 3 Octomvrie.

Misiunea în străinătate

Textul: Matei 15:21-28; Luca 14:16-24

Intr'o zi pe când Domnul Isus se ducea cu prietenii. Săi pe stradă s'a strâns o mare mulțime de oa-meni care voia să audă vorbindu-se despre Impărăția lui Dumnezeu. O femeie străină a alerga în urma lor și striga mereu: „Isuse ascultă-mi rugămintea și vino de vindecă-mi fetița, căci e foarte bolnavă și eu o iubesc mult.” Domnului i-a plăcut credința femeii străine și a ajutat-o. Când a ajuns ea acasă, fetița era sănătoasă. Atunci Dom-nul s'a întors către mulțimea care venea în urma Lui și a zis: „Un împărat mare a făcut nuntă fiului său și a invitat la nuntă toate rudele

și toți cunoscuții. Dar aceștia n'au voit să vină. Fiecare spunea că e ocupat. Atunci regele a trimis ser-vitorii la toți săracii necunoscuți și au strâns de pe stradă pe toți cerșetorii străini și toți au venit la nuntă. Domnul Isus se i ucură când un păcătos se păcăleşte. El nu face deosebire între Români, Sârbi, Ger-măni. El ne iubeste pe toți. Iată cu-vântul de aur; spune așa de clar acest lucru: „Mai am și altele oi cari nu sunt din staulul acesta. Si pe acelea trebuie să le aduc.”

Duminecă, 10 Octomvrie.

Semenii noștri

Textul: Luca 10:25-37

Acum să vă povestesc copii o întâmplare foarte frumoasă pe care

Domnul Isus a spus-o Evreilor. Evreii nu iubeau pe vecinii lor Samaritenii. Dar Domnul a vrut să-i învețe că toți suntem frați și trebuie să ne iubim.

Un Evreu se ducea spre Ierusalim. Pe drumul pustiu i-a ieșit în cale niște hoști cari l-au jefuit și l-au bălut și l-au lăsat plin de sânge. Peste puțin a trecut pe lângă el un Evreu, dar nu s'a dus să i lege ranele. Pe urmă a trecut un alt Evreu, dar nici acesta n'a avut milă de el. Mai târziu a trecut un Samariten. Acestuia i s'a făcut milă de Evreu, l-a legat rănilor și l-a pus pe măgăreșul lui și l-a dus la o casă de oaspeți. Ca să fie bine îngrijit a plătit bani stăpânului. Copii, să ne iubim cu toții căci toți suntem frați.

Duminecă, 17 Octomvrie

In slujba altora

Textul: Luca 22:24-30, Matei 25:34-40

Tot ce avem e dela Domnul. Și viața și sănătatea și casa și apa și pâinea. Și noi suntem ai Domnului. Deaceia tot ce suntem și avem trebuie să le folosim în lucrul Domnului. Domnul a povestit prietenilor Săi, cum va fi judecata dela sfârșitul lumii. Toți oamenii mari și mici, tineri și bogați și săraci, ne vom aduna în fața Domnului Isus. El le va spune celor buni: „Veniți la Mine în ceruri, căci voi ați făcut bine oamenilor întruștiți, ați mângăiat și ați ajutat pe cel sărac, ați dat de beut celui setos și mâncare celui flămând și ați înbrăcat pe cel gol. Toate acestea Mie mi le ați făcut; deaceia veniți cu mine la odihnă. Iar celor răi le va spune: „Mergeți dela Mine, căci voi v'ați iubit numai pe voi, ați alungat pe cel flămând și ați batjocorit pe cel sărac. Toate

acestea Mie Mi le-ați făcut“. Deci Domnul spune că Lui îi facem bi e când ajutam pe nenorociți. Cuvântul de aur: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățască. In cinsle fiecare să dea întâietate altuia“.

Duminecă, 24-Octomvrie

Puterea caraterului bun

Textul: Facerea 26:12-33

Isaac a fost fiul lui Avram. El era un om blând și liniștit. In țara unde locuia el, nu erau pe atunci fântâni cu apă. El și-a trimis servitorii în câmp și ei au săpat fântâni, ca să aibă vitele apă. Dar locuitorii țării s-au certat cu el pentru fântâni și le-au astupat cu pământ: Isaac nu s'a certat cu ei. A trimis din nou servitorii în altă parte se sape fântâni. Ei au săpat fântâni, dar locuitorii le-au astupat. Atunci regele i-a trimis vorbă lui Isaac să plece din țara lui, ca să nu mai fie cearta între ei. Isaac nu s'a certat nici de data aceasta, ci și-a strâns turmele și a plecat în altă țară. Acolo și-a săpat fântâni și a avut apă, el și turmele sale. Atunci regele, văzând că Dumnezeu este în tot locul cu Isaac și îl îmbogățește a venit la el cu sfteticii lui și s'au împăcat, promițând că nu vor face nici un rău. Cuvântul de aur: „Un răspuns blând potolește mânia, dar vorba aspră afâță mânia“.

In primejdii pentru sufletele pierdute

Textul: Faptele 15:22-38; Filip 2:25-30

Domnul Isus a spus lui Pavel: „Pavele te iubesc și vreau să fi creștin și să predici calea către cer celor păcătoși. Prietenul lui mult iubit era Barnaba care avea un ne-

pot tânăr numit Ioan Marcu. Ioan iubea pe Domnul Isus și l-a rugat pe unchiul său să-l ia și pe el în misiune. Dar pe drum, în pădure, le au ieșit înaintea tâlhari, cari i-au bătut. I-a ajuns o furtună mare și o ploaie mare. Era iarăși și viscolul sufla zăpadă în ochii tânărului Marcu. I-a fost frică de atâtea greutăți peste cari trebuie să treacă un misionar și într-o dimineață s'a sculat și a fugit înapoi la mama sa. Mai târziu i-a părut rău de ce a făcut și s'a hotărât să lucreze pentru Domnul în orice greutăți. A spus această hotărâre unchiului său Barnaba. Dar Pavel nu mai avea în el încredere și n'a voit să-l ia în călătorie de misiune. Atunci au hotărât ca să plece Pavel într-o parte și Barnaba în altă parte. Barnaba avea încredere în hotărârea lui Marcu și l-a luat cu el în misiune. Marcu a ajuns un bun misionar și mai târziu i-a ajutat și lui Pavel. Să nu fiți fricoși, copii, oricâte necazuri v'ar întâmpina. Rugați-vă și-l mărturișiți pe Domnul.

Duminecă, 7 Noemvrie

Ferice de cei împăciulitori

Textul: Matei 5:21-26; 26:47-56

Avram și nepotul său Lot s'au așezat în țara Canaan. Ei erau oameni foarte bogăți. Aveau oi, cai, boi, vaci, cămile, capre, covoare scumpe, mălăsuri, vase de aur și argint. Dar ce aveau ei mai de preț, era o inimă curată și credincioasă. Și Lot, nepotul tânăr, avea vite multe. Păștorii, păzind vitele în câmp, s'au certat pentru că n'aveau loc destul pentru pășune, căci vitele erau prea multe. Atunci Avraam a chemat pe Lot în cortul său, l-a invitat să stea lângă el pe covorul frumos și l-a zis: „Dragă nepoate, între noi nu e voie să fie ceartă;

noi trecute să ne iubim, căci suntem fiii lui Dumnezeu. Iată eu am hotărât că e mai bine să ne despărțim în pace. Tu să-ți alegi un loc bun pentru vitele tale, iar eu mă voi duc în altă parte, ca să nu ne mai certăm pentru vitele noastre. Astfel s'au împăcat cei doi credincioși și Dumnezeu i-a binecuvântat, căci și cuvântul de aur spune: „Ferice de cei împăciulitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”.

Duminecă, 14 Noemvrie

Biruința înfrângerii

Textul: Jud. 7:1-23; Tim. 2:1-10

Pe Ghedeon îl cunoașteți, copii, din anul trecut. Știți că era un tânăr curajos și credincios. Poporul și țara erau subjugate dușmanului păgân. Dar Domnul a vorbit lui Ghedeon, lângă lanul de grâu, în câmp și l-a trimis să lupte împotriva dușmanului, căci El va fi cu Evreii. Ghedeon a plecat în oraș și și-a strâns toți prietenii tineri și le-a zis: „Domnul vrea să ne scăpăm de dușmani. Veniți să i alungăm din țara noastră”. Acești tineri au chemat alți prieteni de ai lor și s'a strâns o oaste mare, mare. Ghedeon a plecat în fruntea ei și-au ajuns în câmp. Dar soldații nu aveau cu ei apă și au însetat. Au uitat de lăcomie, că dușmanul pânduște și trebuie să rabde puțin. Și au început să strige și să ceară lui Ghepeon apă. Ghedeon s'a necăjit că poporul e atât de lacom și le-a spus: „Cui îi e teamă, să se întorcă acasă o mulțime de soldați s'au întors acasă. Atunci Ghedeon i-a dus la apă, căci a băgat de seamă că au mai rămas mulți fricoși și lacomi. Aici toți lacomii au aruncat arma din mâini s'au culcat lângă apă și au beut mult.

Dar cei cuminți au luat arma într'o mână, s'au așezat în genunchi și au luat apă cu cealaltă mână. Apoi, repede, s'au sculat și-au așteptat porunca lui Ghedeon. Atunci Ghedeon i-a ales deoparte pe cei lacomi și i-a trimis acasă. Apoi a plecat la luptă cu puștii soldați cuminți și a învins pe dușmani. Toți locuitorii l-au ieșit în întâmpinare cu cununii de flori. Vedeți, copii, că cei lacomi câștigă numai rușine, dar cei cuminți și cari știu să se slăpânească sunt laudați. Tot așa va fi și cu noi, copii. Cei buni vor merge cu Domnul, dar cei lacomi nu au loc în ceururi.

Duminecă, 21 Noembrie

Cartea legii găsită

Textul: 2 Imp. 22:1-20; 23:1-8, 23-25; Deut. 17:14-20; 31:9-13; 13:24-26

Azi, copii, putem să avem cu toții o Biblie din care să citim cuvântul lui Dumnezeu. Dar mai demult nu toți oamenii aveau Biblie. Era una sigură la Biserică și citea din ea predicatorul sau la Evrei preotul. Dar Evreii au avut regi cari nu ascultau Cuvântul lui Dumnezeu, ci trăiau în păcat. Nici poporul nu prea se ducea la Templu, iar copii, nici nu șiau ce este Biblia. Dar a venit la tron un rege credincios, numit Iosia. Acesta a poruncit marelui preot să strângă tot aurul și argintul din Templu și să îl dea meșterilor să repare Templu. Preotul, căutând în Templu aurul, a găsit într'un colț de dulap Biblia plină de praful. S'a dus cu ea la Regele Iosia și i-a citit Cuvântul lui Dumnezeu. Iosia a plâns și a dat porunca să se adune tot poporul la Templu. Aici preotul a deschis Biblia și a citit în fața poporului. Toți au plâns și au promis cu jurământ că se vor închina Domnului și vor

păzi poruncile Lui. Să nu aruncați Biblia prin dulap, că veți uita Cuvântul lui Dumnezeu și veți păcălui, ca poporul Israel. Obișnuți-vă să citiți și să vă rugați în fiecare zi și Domnul va fi mereu lângă voi.

Duminecă, 28 Noembrie

Cartea scrisă din nou

Textul: Ieremia 36:1-32

Cum se numea regele bun al Evreilor care a pus să fie, citită Biblia în fața întregului popor? Se numea Iosia. El a fost bădă și temător de Dumnezeu. Dar fiul său Ioiachim a fost un păcătos. Dumnezeu a poruncit proorocului Ieremia să scrie într'o carte toate faptele regilor și ale Evreilor și tot ce li se va întâmpla lor și popoarelor cari trăiesc lângă țara lor. Toate nenorocirile și binecuvântările ce li se vor întâmpla Evreilor, au fost scrise de Ieremia. A dat cartea în mâna unui elev de al lui și i-a trimis la Templu. Elevul s'a dus și a citit cartea în fața Evreilor în Templu. Când a auzit regele a trimis să i se aducă și lui cartea. Servitorul a adus cartea și când a început să o citească, regele, plin de mânie, a apucat briceagul unui stefnic al său a lăsat-to și a aruncat-o în foc. Apoi a poruncit să fie prins Ieremia și ucis. Ieremia a chemat din nou pe elevul lui și i-a dictat din nou tot ce a fost scris în cartea dintâi.

Duminică 5 Dec.

Citiți Biblia

Textul: Neemia 8:1-18

V'am spus, în Dumineca trecută, că Evreii au avut regi răi și păcătoși, Deaceia Dumnezeu s'a supărat pe ei a trimis un împărat

mare și puternic, care te-a cucerit fara. Pe ei și pe copiii lor i-a dus în robie. Peste mulți ani un alt împărat milos le-a dat voie să se reîntoarcă în țara lor. Ezra, preotul mare, s'a dus în casa Domnului, a luat Biblia, a deschis o și a citit în fața poporului Cuvântul lui Dumnezeu. Tot poporul s'a împărțit în grupuri mai mici și, la fiecare grupă, sta un vorbitor, care explica cele ce citea Ezra. Ca și la școala duminicală. Apoi toți s'au rugat și au cântat. După ce au ieșit din Templu, s'au urcat pe dealuri și au rupt ramuri de măslin, le-au adus acasă și au făcut corturi. Au locuit în corturi postind și rugându-se opt zile. A opta zi au aranjat o serbare mare, au mâncat și au dus ajutor și celor săraci. În zile de Sărbătoare, să nu uitați, copii, de cei săraci și lipsiți și ajutați-i cu ce puteți, ca să simtă și ei bucurie.

Duminică, dec. 12

Cartea tuturor

Textul: 2 Timotei 3:14-17; 4:1-4

Ați văzut, copii, desigur, la școlarii mici și mari cărți multe din care ei învață. Și v'ați gândit atunci cu bucurie, că veți fi voi mari odată, ca să le puteți citi. Da să știți, copii că nu este nici o carte așa de mult citită ca Biblia. Biblia e cea mai frumoasă carte și pentru mici și pentru mari. Ea cuprinde cele mai frumoase sfaturi și întâmplări, căci în ea citim despre Isus Hristos. Biblia a fost cunoscută și înainte de nașterea Domnului Isus Hristos.

Timotei din lecțiunea de azi e un tânăr creștin care iubeste mult pe Domnul Isus și predică mântuirea. Cu câțiva ani mai înainte era mic așa ca voi. Mama și luica sa erau Evreice credincioase. El a

învațat dela mama sa să trăiască o viață curată și sfântă. Ea l-a învățat să și împreună-mănuțele și să se roage Domnului. În fiecare dimineața și seară, mama, bunica și micul Timotei citeau din Biblie, cântau și se rugau. Mama lui îl învață cuvântul de aur și alte versete frumoase din Biblie. Timotei era supus și ascultător. Când a crescut mare, și-a adus aminte de sfaturile și de viața frumoasă din casa părintea-că, a predicat învățăturile lui Isus și a ajutat pe cei în nevoie, bolnavi și mârnoși. Luați și voi, copii, pilda micului Timotei și veți fi podoabe de mare preț și în biserică și acasă.

Duminică, 19 Decembrie

Cea mai minunată veste

Textul: Isaia 9:1-7; 11:1-10

Să vă spun încă odată cea mai frumoasă și mai minunată poveste de Crăciun. Maria și Iosif s'au îmbrăcat, au luat măgărușul și-au plecat într'un sătuleț, numit Betleem. Dar aici erau așa de mulți oașpeși, încât nu mai era loc niciăteri. În case nu mai erau paturi unde să se culce, s'au dus în grajd. Iosif a așternut pe jos paie, a pus deasupra o pătură de lână și s'au culcat. Peste noapte s'a născut Domnul Isus. Era așa de militel, ca și frații voștri din leagăn. Imediat s'a umplut peștera de lumină și un cor de îngerași s'a pogorât din ceruri cântând slavă lui Dumnezeu. Un înger a ieșit din mijlocul lor și a plecat în câmp, unde erau păstorii cu oișele, când l-au văzut păstorii, s'au înspăimântat, dar îngerușul a spus: „Să nu vă fie frică, păstori, căci am venit să vă aduc o veste minunată. Mergeți în sat și veți găsi pe Isus Hristos. El va fi Mântuitorul vostru”. Păstorii au plecat.

Unul a luat un mielușel să-l ducă în dar micului Isus. Au intrat în graj', s'au închinat în fața lui Isus și au povestit ce le-a spus ingerașul. Apoi, plini de bucurie, au plecat iarăși la turmele lor, iar părinții lui Isus s'au dus acasă. Bucurați-vă, copii, cu toții, căci Domnul Isus a fost un copilăș cum nte și dela El puteți învăța să fiți buni cu oricine.

Duminecă, dec. 26

Cea mai mare carte

Textul: Psalmul 119:97-112

Acum știți, copii, care este cea mai mare carte? E Biblia. Vreau să vă arăt pentru ce e Biblia cea mai minunată carte. Să facem o călătorie dealușgul foilor ei. Voi încă nu știți cili, dar când vă veți duce la școală, să citiți în fiecare zi Biblia și să vedeți dacă am avut sau nu dreptate.

Biblia e o carte mare în care au scris mai mulți oameni. A scris în ea Moise, omul, lui Dumnezeu, ca-

re a scos din robie pe Evrei și l-a dus în țara Canaan, au trăit fără griji. A scris David, micul păstor, care prin credința și dragoste de Dumnezeu, a ajuns rege mare. Și fiul său regele Solomon a scris învățături foarte folositoare și frumoase.

A scris profetul Daniel care a fost aruncat în groapa cu lei pentru credința lui în Dumnezeu. Prietenii Domnului Isus au scris învățăturile Lui iar apostolul Pavel a scris tot despre viața curată a celor cari cred în Domnul Isus.

Prietenii Domnului Isus scriu despre dragostea ce a simțit-o pentru noi Fiul lui Dumnezeu cum a fost de blând și răbdător cu oricine și cum a fost rășnignit și ucis de cei necredincioși. Ei scriu cum s'a înălțat la ceruri Domnul, ca să pregătească celor credincioși loc. Când vom fi la El, copii, să-i povestim cum am trăit noi aici pe pământ. El ne va asculta și ne va mângâia cu dragoste. Nu-i așa că merită să o citiți mai mult ca ori care carte de povești?

Frați Predicatori!

Aveți școală duminicală?

Sunt și copiii de doi ani în ea?

Aveți societăți pentru tineret?

Citesc membrii bisericii Biblia în fiecare zi?

Revistele 'Farul', 'Călăuza' și 'Mana zilnică' vă ajută să puteți avea o asemenea biserică